

Миколай КСЕНЯК
Mikuláš KSEŇÁK

ЗЕРКАЛІНЯ
(Байки)

ZRKADLENIE
(Bájky)

**Сполок русиньських писателів Словенська
Пряшів 2010**

**Spolok rusínskych spisovateľov Slovenska
Prešov 2010**

© Миколай КСЕНЯК

ЗЕРКАЛІНЯ (Байки)

Зодпovідна редакторка: ПгDr. Ольга Глосікова, др. н.

Переклад з русинського до словацького языка: ПгDr. Миколай Ксеняк

Автор дякує за языкову сполучу працу ПгDr. Елені Станчоковій

Языкова редакція: Mgr. Аlena Ксєніякова,

doc. ПгDr. Anna Plišková, Ph.D.

Ілюстрації: © акад. мал. Анна Гаёва

Технічний редактор і графічна управа: Mgr. Александер Зозуляк

Выроба: Выдавательство Александра Зозуляка

Выдав Сполок русиньских писателів Словенська.

Реалізоване з фінансових підпорів Міністерства культури СР –
програма Культура народностів меншин 2010.

Тоту публікацію ани сїй чasть не мож репродуковати без повоління
властника авторських прав.

Перше видання

© Mikuláš KSEŇÁK

ZRKADLENIE (Bajky)

Zodpovedná redaktorka: PhDr. Oľga Glosíková, DrSc.

Preklad z rusínskeho do slovenského jazyka: PhDr. Mikuláš Kseňák

Autor d'akuje za jazykovú spoluprácu PhDr. Elene Stančokovej

Jazyková redakcia: Mgr. Аlena Ксєніякова, doc. PhDr. Anna Plišková, PhD.

Ilustrácie: © akad. mal. Anna Gajová

Technický redaktor a grafická úprava: Mgr. Alexander Zozulák

Výroba: Vydatel'stvo Alexandra Zozuláka

Vydal Spolok rusínskych spisovateľov Slovenska

Publikácia je vydaná s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR –
program Kultúra národnostních menšíň 2010.

Toto dielo ani jeho časti nie je možné publikovať bez súhlasu majiteľa
autorských práv.

Prvé wydanie

ISBN 978-80-970185-5-9

PhDr. Mikuláš Kseňák,

patrí k významným rusínskym spisovateľom-bájkárom, prozaikom na Slovensku. Napísal národnú epopeju **O kamienskych majstroch**, drámu o mladom kamienskom drotárovi, **Hrste rodnej zeme** a ďalšie. Je autorom hier pre deti, ktoré majú aj inscenovanú podobu (od roku 1994) stvárnenú hercami Divadla Alexandra Duchnoviča (DAD) v Prešove. Venuje sa poézii, próze s prevažne drotárskou tematikou. Za **Drotárske čriepky** publikované v knihe **Bieda Rusinov z domu vyháňala**, bol autor v roku 2003 vyznamenaný Cenou Alexandra Duchnoviča za rusínsku literatúru. Bájkarský žánr v prevedení M. Kseňáka ma stále aktuálny, no špecificky rusínsky, satiricky ladený kolorit. Je autorom vyše desiatich bájkarských zbierok. Čitatelia sa majú možnosť stretnať s jeho bájkami aj v slovenskej tlači napr. Literárnom týždeníku, satirický časopis Kocúrkovo atď. Autor svojou tvorbou výrazne prispieva k rozvoju rusínskej literatúry na Slovensku.

SNM – Múzeum rusínskej kultúry v Prešove od svojho vzniku úzko spolupracuje s autorm, čoho dôkazom je vydanie jeho publikácie **Ozveny (Bajky)** v roku 2009 – ako prvej umeleckej publikácie v rámci múzea. Vydánim spomínané publikácie v slovenskom preklade a tejto, v poradí ďalšej dvojjazyčnej publikácie – v slovenskom a rusínskom jazyku pod názvom **ЗЕРКАЛІНЯ / ZRKADLENIE**, autor prispieva ku skvalitneniu komunikácie a šíreniu duchovnej kultúry medzi rusínskou minoritou, slovenskou majoritou a ďalšími národnostnými menšinami žijúcimi na území Slovenskej republiky. Publikácia má aj edukačný rozmer, a to nielen pre rusínsku mládež, ale pre každého, kto sa rozhodol si osvojiť rusínsky jazyk. Autorov umelecký vklad do rusínskej literatúry je zriedkom poučenia, hlbokého umeleckého zájtku poprektávaného dobovými faktami, podanými väzne a humorne, no s hlbokými inšpiratívnymi myšlienkami, ku ktorým sa čitatelia neustále vracajú. Umelecké tvorivé schopnosti, bohaté životné skúsenosti nielen z rusínskeho prostredia a spokojný čitatelia, to sú hlavné hybné sily, ktoré posúvajú Mikuláša Kseňáka na piedestál súčasných rusínskych spisovateľov na území našej slovenskej domoviny, ale aj medzi Rusínov na celom svete.

Do ďalších rokov a literárnej tvorby želám PhDr. Mikulášovi Kseňákovi veľa zdravia a tvorivého elánu.

PhDr. Oľga Glosíková, DrSc.
riaditeľka SNM – Múzea rusínskej kultúry v Prešove

Вопросы читателёви
намісто пролога.

*Уж знаєш, якы съме люде?
Выкристалізованы ці
аморфны, честны ці фалоины
модерны маскы, любящі ці
забияци, продовжсователї
роду або нічітелї традіцій
предків?
Або інші інакши?*

Otázky čitateľovi
miesto prologu.

*Už vieš, akí sme ľudia?
Vykryštalizovaní alebo amorfní,
čestní či falošné moderné masky,
dobroprajní či bezcitní mamonári,
milujúci či vraždiaci,
pokračovatelia rodu alebo ničitelia
tradícií predkov?
Alebo ešte iní?*

Класік

Кідь доспівав Соловей свою
популярну арію, присіла ку нёму
Ворона.

– Не гнівайте ся, майстре,
але днесь дві-три ноты съте
фалошно...

Віртуоз очервенів.

– Як ся оповажуєш спохybнёвати мої
умелецькы тріумфы?

Тадь я... Знаш, хто – я? Ты собі
не усвідомлюєш, же я уж не можу
фалошно співати, бо...

– Перебачте, але...

– не можу фалошно співати, бо
я – класік!

Klasik

Len čo slávik dospieval svoju áriu,
prisadla si k nemu vrana.

– Nehnevajte sa, majstre,
dnes však niektoré vaše tóny zneli
falošne.

Virtuóz očervenel.

– Ako si dovoľuješ kritizovať moje
umelecké výkony?

Vieš, kto som ja? Ty si
neuvedomuješ, že ja už nemôžem
falošne spievať, lebo...

– Ospravedlňujem sa, ale...

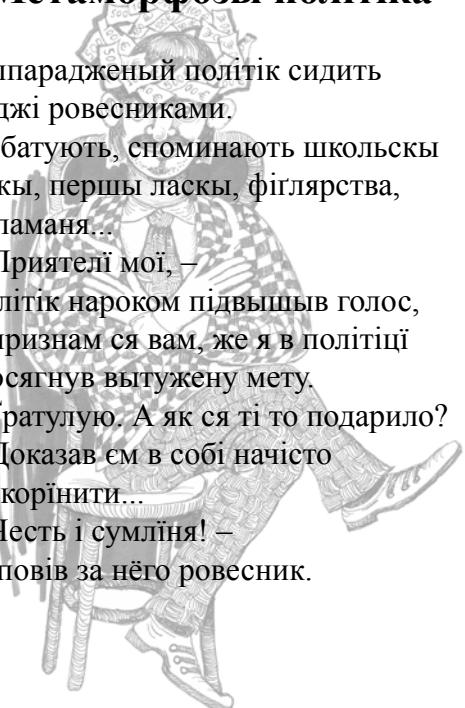
– nemôžem falošne spievať, pretože
som klasik!

Метаморфозы політіка

Выпари́дже́ній по́літік сиди́ть
між ровесни́ками.

Дебату́ють, споми́нають шко́льські
ро́ки, перші ласки, фігля́рства,
скламанія...

- Приятелі мої, –
по́літік нарока́м підви́шув голо́с,
- призnam ся вам, же я в по́літіці
досягнув выту́жену мету.
- Грату́люю. А як ся ті то подари́ло?
- Доказа́в єм в собі начісто
выкорінити...
- Честь і сумлі́ння! –
допові́в за нього ровесник.

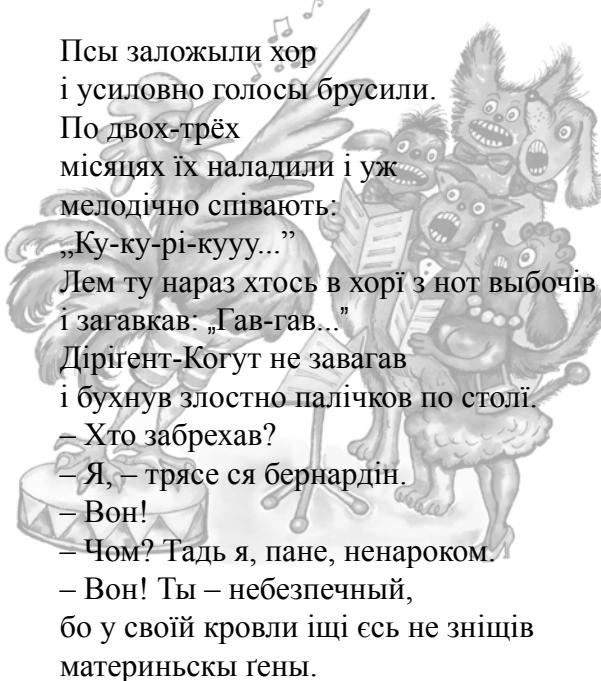
Metamorfózy politika

Vyparádený politik sa ocitol
medzi priateľmi z detstva.

Debatovali, spomínali na školské roky,
prvé lásky, žarty,
prehry...

- Spolužiaci moji, –
politik náročky zvýšil hlas,
- priznám sa, že v mojej kariére
som už dosiahol najvyšší stupeň
dokonalosti.
- Gratulujeme. A ako sa ti topodarilo?
- Dokázal som v sebe úplne
vykoreníť...
- Čest' a svedomie! –
dokončil pohotovo rovesník.

Не докукурікав

Псы заложили хор
і усиловно голосы брусили.
По двух-трёх
місяцях їх наладили і уж
мелодично співають:
„Ку-ку-рі-кууу...”
Лем ту нараз хтось в хорі з нот выбочів
і загавкав: „Гав-гав...”
Дірігент-Когут не завагав
і бухнув злостно палічков по столі.
– Хто забрехав?
– Я, – трясе ся бернардин.
– Вон!
– Чом? Тадь я, пане, ненароком.
– Вон! Ты – небезпечный,
бо у своїй кровли іші єсь не зніщів
материньски гены.

Nedokikiríkal

Skupina psov pod vedením
kohúta založila spevokol a starostlivo
vyladuje hlasy.
Po dvoch-troch mesiacoch
usilovnej práce psy už melodicky
zavýjajú: „Ki-ki-ri-kí...“
Pri ďalšom nácviku však ktosi nečakane
zaštekal: „Hav-hav...“
Kohút-dirigent nezaváhal
a vzápäť udrel taktovkou po pulte.
– Kto to bol?
– Ja, – trasie sa bernardín.
– Von!
– Prepáčte, pane, to som čisto náhodou...
– Von! Si nebezpečný,
pretože v tvojej krvi ešte stále kolujú
materinské gény.

Медвідь і Їж

Медвідь завчасрана к лісу
помаленьky крачать.

– Силаку, што несеш так тяжко
і помпезно? – інтересує ся
Їж чистосердечно.

– То, брате, солоденьky плоды
з барз тяжкой ночной роботы, –
хвастать ся гунятый.

– З работы? Ведь ты несеш уль!
Ты – крав! Тъфуй! Ты – гыдота!
– Брате, а злодійство, думаш, не
робота?

Ой-ёй, а яка! К тому – небезпечна і
тяжка! Выжадує фахмана без сердця.

Medved' a ježko

Včasráno si medved' t'arbavo
vykračuje k lesu a čosi veľké nesie
pred sebou.

– Čože to nesieš? – zaujíma sa ježko.
– Plody svojej nočnej namáhavej práce,
– pechorí sa maco.
– Ved' to je úl!
Ty si kradol, zbíjal, fuj!
– Che-ee, pichľavý, a to nie je práca?
A ešte aká – namáhavá a nebezpečná!
Vyžaduje fachmana bez srdca.

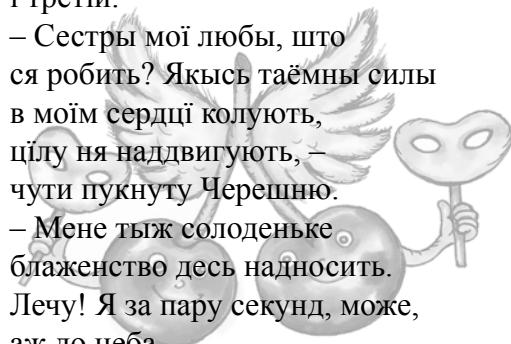
Черешні

В кошику зістали позабыты
три дозріты Черешнї
і там лежать другий день
і третій.

– Сестри мої любы, што
ся робить? Якысь таёмыны силы
в моём сердці колують,
цілу ня наддvigаютъ, –
чуты пукнуту Черешню.

– Мене тыж соладеньке
блаженство десь надносить.
Лечу! Я за пару секунд, може,
аж до неба...

– Слава! Дозріваме, – пророкує
третя.
Пінка чула тоты галуцінації
і ся засміяла.

Čerešne

V košíku ležia
zrelé čerešne.

– Sestry milované,
čo sa so mnou robí?

Neznáma záhadná sila vo mne
koluje a do výšky ma dvíha, –
zľakla sa prasknutá čerešňa.

– Aj mňa čosi nadnáša.
Letím...

– Sláva, – jasá tretia,
– sestry, ved' my dozrievame!
Dostali sme krídla a pekne
k nebesiam...

Pinka počula tieto
halucinácie a zasmiala sa.
– Čerešničky, to lietanie
sa vám len marí,

– Деже, Черешеньки,
літана ся вам лем марить,
бо кыснете во властній щаві.

• • •

Дахто, і кідь гниє,
выголошыє,
же до плоду зріє.

lebo kvasíte
vo vlastnej šťave.

• • •

Niekto, aj ked' hnije,
Namýšľa si, že kvitne.

Хробак і Валута

– Ей, Хробаку, міг бы єсь мі повісти, до якой міры єсь мі вірный? – просить ся Валута.
– Я одданый тобі абсолютно!
І такої клякнув перед свою богыню.
– Як мі то хочеш доказати?
– Вкаж мі, моя найсвятіша,
де ся ті мам пхати?
До переднёй, ці до заднёй...

• • •

Я ненавиджу колінковачну
тварь хробачну.

Chrobák a valuta

– Počuj, chrobáčik, –
hovorí valuta,
– tvrdíš, že si môj verný priateľ.
– To je čistá pravda, –
pred svojou bohyňou sa chrobák po zem
klania.
– Môžeš si to overiť.
– Ukáž teda, do akej miery
si mi oddaný.
– Povedz, moja najdrahšia,
kde sa ti mám vopchať?
Do prednej či do zadnej...

• • •

Aj ty z hĺbky duše nenávidíš
pätolizačov?

Кыртіця і курска

Подарило ся Кыртіці
прорыти до курсика.
І барз ся назлостила,
бо збачіла Курку сидіти на гнізді.
– Не ганьбиш ся лем так, без діла...
– Я – без діла? – не вірить
учутому ряба.
– Тады я яйце несю!
Кыртіця двигла высше свій носик
і так ю почастовала:
– Ты думаш, же я бортыня?
Як же ты можеш штось хосенне
робити,
кідь ся в гнізді провокативно
вывалиоєш?
– А што бы єм мала,
подля тебе?...

Krtko a sliepka

Krtko sa preryl do kurína
a veľmi sa nazlostil,
ked' zbadal sliepku sediet'
v hniezde.
– Prečo sa len tak podaromky
vyvaluјeš?
– Ved' ja pracujem, – vysvetľuje
urazená.
– Akurát som vajíčko zniesla.
Krtko zdvihol ešte vyšsie
svoj rypáčik:
– Myslíš, že som primitív?
Ako môžeš tvrdiť, že robíš
čosi osožné, ked' sa tu
ostentatívne vyvaluјeš?
– A čo by som mala,
podľa teba?...

– Же ся звідуєш. Гнедъ зачний
рыти дїры.

• • •

Є то так. Кыртіца мыслить:
вшытки суть повинны дїры рыти.

– Že sa pýtaš. Hned' začni ryt'
diery!

• • •

Už je to tak: krtko je presvedčený,
že všetci sú povinní ryť diery.

Тігер і єго квітка

Тігер міцно стискать в кліщах желізо,
роспалює го над огнём до червена,
потім на ковадлинї го молотком
клепкати-формує...

– Што, ковалю, з того буде, –
звідують ся Кліщи.
– Моя найкрасша квітка.
– О, може, ружа? Ці лелія?
– Трошечки почекайте.
Уж онедовго... Так. Готово.
Видите туту фасцінуючу красоту?
– Але то суть мрежы! –
не вірять своїм очам Кліщи.
– Вера, они – квітка моя сердечна.

• • •

Квітку він выковав на свій вкус і образ.

Tiger a jeho kvet

Tiger stisol do klieští kus železa,
rozpaluje ho nad vyhňou
a potom po rozžeravenej nákove
kladivom búši-formuje...

– Čo z toho, majstre, vzíde?
pýtajú sa klieše.
– Kujem svoj najmilší kvet, –
prezrádza kováč.
– O-o, určite vykúzliš ružu alebo ľaliu.
– Ešte chvíľku trpežlivosti
prosim a už... Tak! Hotovo.
Vidíte tu fascinujúcu nádheru?
– Ved' sú to mreže! – zmeraveli klieše.
– Áno, tie sú môj najmilší kvet.

• • •

Ukul kvet podľa svojho vkuisu.

Заосталый пророк

Осел од щастя ся росплакав:
їго сын не є лінюх, він до ярма
вкладать цілу душу і з істотов
і терпезливо тягать єдну фуру скал
за другов.

– Сынку мій, єм на тебе гордый.
Молодого похвала потішыла.
– Няньку, прозрадьте мі,
яка будучность ня чекать?
– Сынку, тіш ся, –
пророкує старый,
– таке снажіня ті світлу
будучность отварять.

Osol prorokuje

Osol sa od šťastia rozplakal:
jeho syn do jarma vkladá celé srdce,
všetky sily a trpežlivo ĭahá
jednu fúru za druhou.

– Synku môj, som na teba hrdý.
Mladého uznanie potešilo.
– Ocko, povedz mi,
aká budúcnosť ma čaká?
– Synku, teš sa, –
prorokuje starý,
– pri takom snažení sa pred
tebou otvára svetlá perspektíva.

Бізніс і Кров

– Помо-ожте! Кров з мене тече! –
кричіть на цілі рати поранене
Сердце.
Нешастный голос учула Серна
і наймодерніша Металіза.
– Штартуй! – приказує Серна.
– Не страчай ани секунду.
– Чом? – беневолентно загурчало
авто.
– То збыточно.
– Тадъ кров тече!
А она про жывот найцінніша.
– Серно, заоставаш за світовим
трендом. Ты іші не знаш,
же уж не кров, але нафта
є про жывот найпотребніша?

Biznis a krv

– Pomôžte! Krvácam! –
volá ranené srdce.
Nešťastný hlas začula
srnka a limuzína.
– Startuj! – súri srnka.
– Nestrácaj ani sekundu.
– Prečo? –
ľahostajne hudie motor.
– Náhlenie nemá zmysel.
– Ved' krv teče!
A tá je pre život najcennejšia.
– Srnka, –
benevolentne štartuje limuzína,
– zaostávaš za dobou.
Ty ešte nevieš, že už nie krv,
ale nafta je pre život najcennejšia?

Сорока і Когут

Сороці захворіло дівча
і цілый тыждень ся лїчіть.
– Як ся дарить дївці? –
опросила ся Ворона при стрічі.
– Дякую, уж добрі, –
хвалить ся мати.
– Вылічіла ся.
Завтра піде до роботы.
Тоту новину Когут чує
і без мешканя звістує:
– Курки, завтра замыкайте гнїзда!

Straka a kohút

Strake ochorelo dievča
a celé týždne nevychádzalo
z domu.
– Ako sa darí dcérke? –
pri stretnutí sa vrana opýtala straky.
– Už dobre, – chváli sa matka.
– Vyliečila sa.
Zajtra ide do práce.
Túto novinu začul kohút
a bez meškania zakikiríkal:
– Sliepky, zajtra zamykajte hniezda!

Пожадавка добы

Пчолка складаць матурітны
екзамены. Председательков комісії
є вшыткыма маstryма машена
професорка Лишка, членом є жывотом
і полёвнікамі острэляныі доцент
Вовк і звыдріта кандідатка наук
Сорока.

Комісії не втекло ани словічко.
Выслушали Пчолку, выгоднотили
еї одповіді, практічны зручности
і вынесли вердікт.

– Кандідатка ся сполягливо научіла
теорію літературы, бесхыбна
е в граматіці, перфектна в економії
і в методах збераня нектару,
до детайлів познать історію,

Požiadavka doby

Včielka skladá maturitné skúšky.
Predsedníčkou komisie je všetkými
mastry mazaná líška, členom
je životom a poľovníkmi ostrieľaný
vlk a potmehúdska straka.
Komisia si včielku pozorne vypočula,
zhodnotila a vyniesla verdikt.

– Kandidátka je spoľahlivo
pripravená z teórie literatúry,
bezchybná je v gramatike,
perfektná v ekonomike
a v metódach zberu nektáru,
do detailov má preštudovanú históriu,
absolútne však neovláda najnovšiu
požiadavku doby:
nevie kradnúť a klamať.

але абсолютно не овладасть
найважнішу пожадавку
нашої доби:
не знати красти і кламати!
Зато комісія конштатує:
Пчолка не готова викрохіти
до самостатного жывота і ... пропадать.
Але мать надію іщі –
доставати репарат.

• • •

Історіов овірены крітерії –
як уцта, поміч, честь –
суть істо днесь на періферії?

Preto komisia konštatuje:
včielka nie je ešte pripravená
vykročiť do samostatného
života a prepadá.
Má však ešte nádej –
dostáva reparát.

• • •

Históriou overené výsady –
poctivosť, česť a ústretovosť –
naozaj sú dnes na periférii?

Цап і Дзвін

Цап у ділнії місить глину
чорну, червенкаву, сиву...
– Што же, майстре, буде
з той мішанины? – звідуся Мышка.
– Дзвін. Світова перла.
– А буде мати твоя рапіта
і даякий голос?
– О, як ангелы з неба.
Одллятий колос підняли
на дзвініцю. Притомным
аж дых ісперло. Уха собі
затыкають. Уж гойдають,
уж чекають голос довгожданый.
А кілька вдарило огромне сердце,
нечекано штось пукло,
трісло і глухо черъкло.

O poézii

Cap v dielni miesi hlinu
čiernu, žltú, sivú...
– Čo z tej zmesi, majstre, vznikne? –
vyzvedá myška.
– Zvon, maličká. Svetová rarita.
– Aký bude mať hlas?
– Anjelský.
Odliaty zvon už dvihli na vežu.
Prítomní zatajili dych.
S napäťim očakávajú hlas.
A ked' srdce udrelo,
nečakane čosi prasklo,
hluchozadunelo.
Mnohí zmeraveli.
– Bože dobrotivý, – zvýskla myška.
– Zvon je nemý!

– Боже добротивий, –
звискла Мышка, – Дзвін є нїмый!

• • •

Чітак розлущів моралку:
Красно дзвонить дзвін
з благородного матеріалу.

• • •

Zvon pekne zvoní,
ak je z ušľachtilého kovu.

Родічі і діти

Дурний пес на газду бреше.

• • •

– З глубоки сердця ненавиджу свій
Корінь, – сиціть злоба з росівлитого
Туліпана.
– Лем мі можеш дяковати, же єсь так
красно росівлий, – протестує Корінь.
– Чіт, старий! – як грім тріснув Туліпан.
– Твій розум темний і архаїчний.
Ты ся іші і днесь боїш світла
і перед ним ся під землю скрываш.

• • •

Родічі, суть горди вашы діткы,
же суть вашы квіткы?

Rodičia a deti

Zlý pes na gazdu breše.

• • •

– Z celej duše nenávidím svoj koreň, –
srší zlobou rozkvitnutý orgován.
– To je tvoj prejav úcty?
Len mojou zásluhou tak nádherne... –
vytýka mu koreň.
– Čuš! – hromzí rozkvitnutý.
– Tvoj rozum je temný a skostnatený.
Ved' ty sa ešte aj teraz bojíš slnka
a pod zemou sa skrývaš!

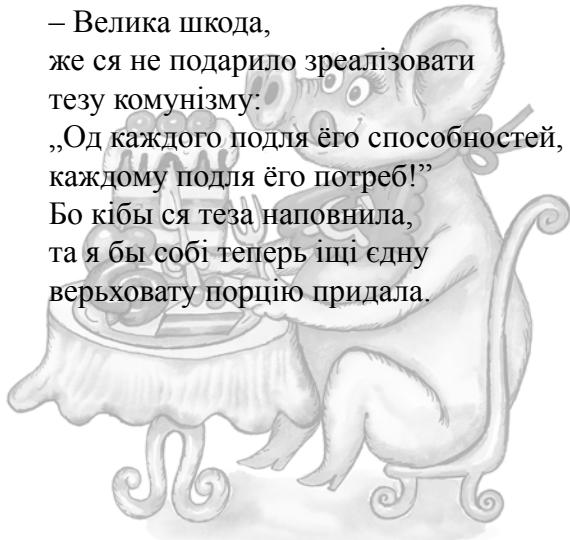
• • •

Rodičia, sú hrdé vaše dietky,
že sú vaše kvietky?

Свиня од корыта

Чавкла сыта Свиня
од порожнёго корыта.

– Велика шкода,
же ся не подарило зреалізувати
тезу комунізму:
„Од кожного подля ёго способностей,
каждому подля ёго потреб!”
Бо кібы ся теза наповнила,
та я бы собі тепер іщи єдну
верховату порцію придала.

Sviňa filozofuje

Sviňa skonzumovala plné
koryto dobrôt a lútostivo
ml'askla.

– Veľká škoda,
že sa nepodarilo zrealizovať
komunistickú tézu:

„Od každého podľa jeho schopností,
každému podľa jeho potrieb!“
Keby sa to bolo ujalo,
teraz by som si s chut'ou
dala ešte jednu vrchovatú porciu.

Сміла Кыртіця

Вечеріє.
Сонце помаленьки
за горизонт ся спущать.
А праві тогды ся пощастило
Кыртіції вылізти спід землї.
– О-о, рокы чекам на тот момент.
Так, уж тя мам! Теперь зреалізую
наплановану помсту, –
почала затятов пястёв грозити
Сонцю.
– Ты ня дотеперь немилосердно
осліплювало, під чорну землю
гнало, але днесь настав мій час:
я тебе, мізерне, навікы
за горы-долы зажену!

Odvážny krtko

Zvečerievalo sa.
A práve vtedy sa krtko predral spod
zeme.
Pootvoril jedno očko, potom druhé
a zbadal slnko nad horizontom.
– O-o, na ten moment čakám už dlhé
rokys.
Konečne ťa mám! Nastal čas pomsty, –
chlpatý vstal na zadné a vzal do ruky bič.
– Doteraz si ma nemilosrdne oslepovalo,
pod čiernu zem hnalo,
ale tomu je dnes koniec!
A práskol bičom:
– Teraz ťa ja, naničodné,
navždy za hory zaženiem.

Занашачка

Нараты выкрикує Курка:
– Поможте-ее! То – недорозуміння,
кіль мі Газдыня вяже ноги,
крыла і несе на продай.
– Даръмо нарікаш, –
злостить ся Газдыня.
– Чом? Як можеш? – бранить
ся звязана.
– Тадъ ніт того дня,
жебы я яєчко не знесла. Чуеш?
Я кождый божый день...
– То не спохыбнюю, –
признавать Газдыня,
– усиловно яйця знашаш,
але сусідови!

Sliepka a gazdiná

– To je omyl! Je to nedorozumenie.
Pomoc! – protestuje sliepka,
ked' jej gazdiná zväzuje krídla a nohy.
– Darmo horekuješ.
Nesiem ťa na trh, – zlostí sa gazdiná.
– Prečo?
– Mám vážny dôvod.
– Vymýšľaš si, – bráni sa zviazaná.
– Ved' ja každý deň znášam vajce.
Počuješ? Každý boží deň!
– Znášaš usilovne.
To je fakt. Ale susedovi.

Увеличеный Флячок

Обычайный мастьный Флячок
ся якось дістав қу телескопу
наміреному на сонце.
Перемогло го покушіня і...
позорує жрідло світла.
Зосереджено. Очі з нěго не спущать.
– Небеса! – зразу пlesнув руками.
– То ся мі марить?
І зась ся вернув к довгїй трубї,
зась неконечность приближує.
– Є там! То не фатаморгана.
Та конечно уж і я мам...
– Што там таке інтересне? –
чути зведаву Синічку.
– Радостный обяв.
– Який?
– Дашто епохалне! –

Uveličený fl'ak

Akousi náhodou sa fl'ak dostal
k teleskopu,
ktorý bol na mierený na slnko.
Neodolal pokušeniu a pozrel sa na
žriedlo svetla.
Od prekvapenia začal krútiť hlavou.
– To sa mi marí? –
neverí vlastným očiam.
Zas sa vrátil k d'alekohľadu,
opäť pozoruje a nemôže odtrhnúť zrak.
– Fakt. Je tam! Nie je to fatamorgána, –
tl'ape si rukou po kolene.
– Konečne! Už aj ja mám...
– Čo t'a tak dojalo? –
neskrýva zvedavost' sýkorka.
– Veľký objav!
– Nevrav.

надувать ся Фляк.

– Я мам, пташку, на сонці братів!
Істо. Є там ціле море малых,
середушнїх і обровских фляків!
Я мам там велику родину.
Ура-аа!

– Čosi epochálne, –
rozplýva sa mastný.

– Ja mám, sýkorka, na slnku bratov.
Ozaj. Pozri sa!
Je tam celé more fl'akov malých,
stredných, aj obrovských.
Na slnku mám rozvetvenú rodinu.
Hurá!

Роспакы в музею

Злата Ложка рачіла навщівити музей. Ходила около вітрін, обзерала експонаты. При єднім ся довше заставила і силніше зрак свій заострила.

– Тъфу! Яка паскуда!

Незграбна, – хмарить ся злата Ложка на деревяну.

– Не може быти, жебы я вела свою славну сагу од такой машкарь, од той мамуны!

Не знесу таку уражку, таке понижіння.

• • •

Не є вшытко злато, што ся блиштіть.

Rozčarovanie v múzeu

Zlatá lyžica vošla do múzea, prechádza sa popred vitríny, prezerá si exponáty.

Pri drevenej lyžici sa pristavila, pozorne si ju zo všetkých strán obzrela, preštudovala.

– Fuj! Aká je ošklivá a neforemná, – mračí sa opovržlivou zlatá.

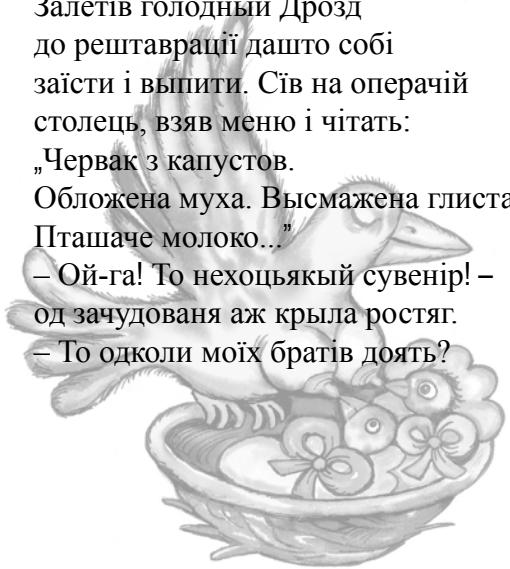
– To nie je možné, aby som ja svoju slávnu ságú začínala od takej hnusnej... Neprežila by som také poníženie.

• • •

Nie je všetko zlato, čo sa blyští.

Суvenír

Залетів голодный Дрозд
до рештаврації дашто собі
заїсти і выпити. Сїв на операчій
столець, взяв меню і чітатъ:
„Червак з капустов.
Обложенна муха. Высмажена глиста.
Пташаче молоко...”
– Ой-га! То нехоцьякыи суvenír! –
од зачудованя аж крыла ростяг.
– То одколи моих братів доять?

Suvenír

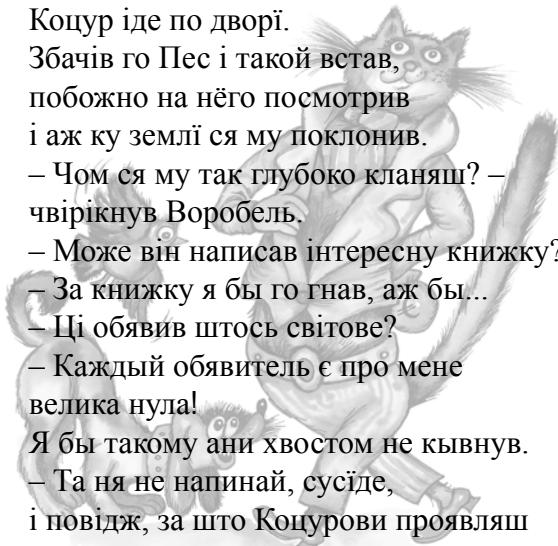
Hladný drozd vletel do reštaurácie,
sadol si za prestrety stôl a číta jedálny
lístok:
„Chrobák s kapustou. Obložená mucha.
Vyprážaná húsenica.
Vtácie mlieko...“
– Čo-o? Taký nečakaný suvenír? –
prestáva veriť svojmu úsudku.
– Odkedy aj operencov začali dojít?

Воробель і Пес

Коцур іде по дворі.

Збачів го Пес і такої встав,
побожно на нěго посмітрив
і аж ку землї ся му поклонив.

– Чом ся му так глубоко кланяш? –
чвірікнув Воробель.
– Може він написав інтересну книжку?
– За книжку я бы го гнав, аж бы...
– Ці обявив штось світове?
– Каждый обявитель є про мене
велика нула!
Я бы такому ани хвостом не кывнув.
– Та ня не напинай, сусіде,
і повідж, за што Коцurovi проявляш
таку велику почливость?
– Збожнюю го, Вороблику,

Vrabec a pes

Fúzatý kocúr so vztýčeným
chvostom si vykračuje po dvore.
Zazrel ho pes a okamžite vstal,
zbožne naň pozrel a až po zem
sa mu poklonil.

– Prečo mu preukazuješ takú úctu? –
začvirikal vrabec.
– Je to azda populárny spisovateľ?
– Básnikov a spisovateľov
by som stade tak hnal, že by ani...
– Je to potom významný objaviteľ?
– Každý objaviteľ je pre mňa
najmenšia molekula.
Ani chvostom by som mu nezamával.
– Tak už neotáľaj a povedz,
prečo si toho kocúra tak vysoko vážiš?

бо він в нашім регіоні найвекший злодій.

• • •

Ніт, не буде добрї з нами поки честь, моралны нормы суть горї ногами.

– Áno. Zbožňujem ho, pretože v našom regióne je najväčší zlodej.

• • •

Nie sú jeho morálne normy zvrátené?

Хробак і Сова

Хробачок ся рыв під землёв
і обявив сердце чоловіче.

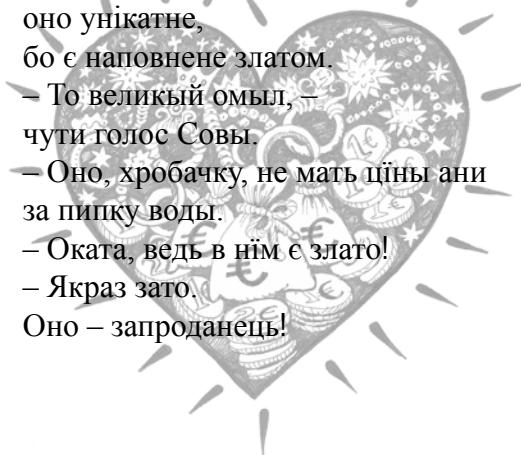
– Ого, – тїшыть ся підземный, –
оно унікатне,
бо є наповнене златом.

– То великий омыл, –
чуті голос Совы.

– Оно, хробачку, не мать ціны ани
за пипку воды.

– Оката, ведь в нім ё злато!
– Якраз зато.

Оно – запроданець!

Chrobák a sova

Chrobák pod zemou objavil
ľudské srdce plné zlata.

– Je to unikát! – pechorí sa.

– Čím je také zvláštne? –
zaujíma sa sova.

– Je cenné. Som bohatý, –
jasá uveličený objaviteľ.

– Nedovtípil si sa,
že nestojí ani za deravý groš?

– Ako to? Predsa zlato...

– Ved' preto: zapredalo čistú lásku.

Бессмертный

Вышов осел на руїны
замку, опер передні ноги
на скалу і ся засміяв.
– Од чого ті сердечко
так росквітать, –
вывідує ся Сойка.
– Од гордости, пташку, –
не завагав твердоголовый.
– Як? Ведь ту ся одограла
трагедія! Ту текла кров.
– Гордость, бо в історії
были добиты вшытки певности,
роспали ся імперії,
заникли такзваны вічны
політічны сістемы...
Лем я, я єдиний над тым вшытком
і днесь ся певно выпинам!

Nesmrtel'ny

Vyšiel osol na zrúcaniny pevnosti,
poobzeral sa dookola a šťastne sa
umial.
– Čo ťa tak potešilo? – vyzvedá sojka.
– Hrdosť, – zaznela odpoved bez
zaváhania.
– Ako? Ved sa tu odohrala tragédia.
Tu tiekla krv.
– Hrdosť, lebo v dejinách padli
všetky pevnosti,
zanikli obrovské riše,
zrútili sa takzvané večné politické
systémy...
Len ja sa nad tým všetkým aj dnes
suverénne vypínam.

Натуру сі охабив

Є май. Природа росквітать,
ягода дозрівати...
– Жывот ся обновлять, – конштатує
Гад на высокій скалі.
– Вера, ани мі ся не патрить
заоставати, мушу і я з модов крачати.
І гнедь свое старе шматя – свою
обношену скору вызлікати: о скалы ся
обтерать, по траві ся чухатъ...
І таکой собі нове облечіня выберать:
модерну шапку, ковбойску машлю,
серзачок пробує, златыма ғомбічкамі
закалчує...
– Готово! – Вшытко мі пасуе! –
блажено ся усміхати.
– Наісто ани жена ня не спознать.
Єм як выміненый.

Nový imidž

Jarné slnko zohrieva zem.
Príroda sa zobudila,
vôkol stromy, lúky kvitnú.
– Všetko sa obnovuje, –
konštatuje zmija na vysokej
skale.
– Ani ja nesmiem zaostávať,
musím s módou kráčať.
Hned' si vyzliekla staré šaty –
obnosenú kožu a pred zrkadlom
už si skúša novú čiapku,
obzerá vestičku bodkovanú,
zlatú retiazku...
– Hotovo! Som celá
vymenená!
Ani frajer ma nespozná.

• • •

Гад вымінив сі скору.
Теперь є параднішый.
І модернішый.
Но охабив собі отрову.

• • •

Ozaj, zmenila si výzor, ale jed...
si ponechala.

Хмара і Чоловік

– Чоловіче, ти сама загада, –
гурчить Хмара.

– Одколи?

– І вчера. І днесь. Я нияк не можу
порозуміти, чом раз літаш як орел під
небом, потім ся станеш бездушнов
смертев, часто ся переміниш на
хамелеона а о минуту дудниш, як
порожня бочка.

– О-о, метаморфозы – моя сила! –
засміяло ся найдоконаліше створіння.

– Жебы – сила?

– А – ніт? Лем спознай, коли я...

• • •

Чоловіче, Ты-сь природы царь,
Та уж нам прозрадь,
Як вызерать твоя права тварь.

Chmára a človek

– Človeče, si pre mňa veľká záhada, –
priznáva sa chmára.

– Odkedy?

– Už dlho. A teraz mi vysvetli,
ako je možné, že raz sa ako orol
vznášaš k nebesám, potom sa zrazu
z teba stane bezcitný vrah,
inokedy meníš farby ako
chameleón...

– O-o, to sú moje metamorfózy.
Ony sú moja sila, –
usmialo sa najdokonalejšie stvorenie.

– Žeby – sila? – pochybuje chmára.

– A nie? Len si spomeň, ako som...

– Tak povieš mi už jasne,
aká je tvoja skutočná tvár?

Джентылмен

Споза кряка скочів Тігер
на Овечку і притиснув єй на
землю.

– Ми, сусідко, бийме ся
немилосердно,
але честно, подля правил.
І гуманно!
– Фарізю, – ледва
чутти скалічену.

• • •

Світ є повний
джентылменів
– превеликих фарізейв.

Džentlmen

Spoza kríka vyskočil tiger,
vrhol sa na ovečku a pritlačil nešťastnú
k zemi.

– Mám t'a, falošná!
A vyzývam t'a na súboj.
Bojudme neľútostne,
ale čestne, podľa pravidiel.
– Len farizej to dokáže... –
zanikol zoslabnutý hlások.

• • •

Z džentlmena
sa často vykľuje
šéfko z pekla.

Телятко

Бути ся Вовци, грызуть ся о кістъ.
– Же ся не ганьбите! Перестаньте!
– Підышло ку ним Телятко.
– Є то од вас аморалне!
Чуєте?
А дораз переруште битку,
бо вас...
Биткарї нараз стихли,
на найвнє посмогли
і без единого слова го... зъїли.

• • •

Не плеть ся, телятко,
міджі вовків,
бо... буде гнедь по тобі.

Telialtko

Hryzú sa vlci o kost', vrčia...
– Že sa nehanbíte! Prestaňte! –
okríklo ich teliatko.
– Či je to morálne, sa takto...
Počujete?!
Okamžite prerusťte súboj,
lebo vás...
Bitkári sa zháčili.
Pozreli na seba, potom na teliatko
a svorne si pochutili.

• • •

Neplet' sa, naivné,
medzi krvilačných,
lebo sa pominieš.

Істо?

Смотрить Курка на небо,
надхынать ся смілым Соколом.
– І граціозно! І величаво!
І легонько. А з яков істотов!
Око од нёго не одорвеш.
Штось чудесне. Тріумфалне.
Дарьмо є, кождый мусить признати,
же мы – світова еліта,
же лем мы, пірнаты,
докажеме так майстровски лїтати.

• • •

Екзистують океаны,
але і млакы.

Ozaj?

Sliepka vidí na nebi krúžiaceho
orla a celá uveličená sa vyznáva.
– Nádherne sa vznáša.
Ľahúčko. S istotou.
Je to fascinujúce! Už je to tak:
len my operení dokážeme
tak majestátne lietať.

• • •

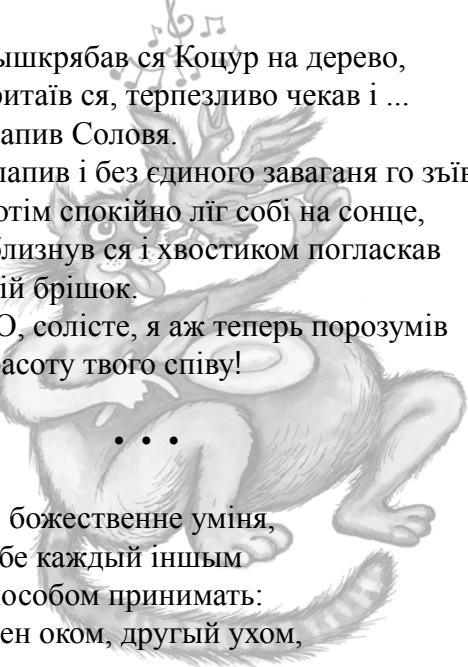
Jestvujú oceány, ale aj mláky.

Ретардований

Вышкрябав ся Коцур на дерево,
притаїв ся, терпезливо чекав і ...
влапив Соловя.
Влапив і без единого завагання го зъїв.
Потім спокійно ліг собі на сонце,
облизнув ся і хвостиком погласкав
свій брішок.
– О, солісте, я аж тепер порозумів
красоту твого співу!

• • •

О, божественне уміння,
тебе кождий іншим
способом принимати:
єден оком, другий ухом,
а коцур – жалудком.

Retardovaný

Kocúr sa nepozorovane
vyškriabal na strom,
zamaskoval sa a trpezlivo striehol.
I podarilo sa mu chytiť slávika.
Schmatol a zjedol.
Potom si ľahol na slniečko,
spokojne si pohladkal plné bruško
a vyzradil tajomstvo svojho srdca.
– O-o, maestro, až teraz som
pochopil krásu tvojho spevu.

• • •

Niekto prijíma umenie okom,
iný uchom a kocúr – žalúdkom.

Вірна камаратка

Выбулькує вычітаво Болото.
– До дябла рогатого.
Вшыткы ня обходять.
– Як то, же вшыткы?
А што ту я? –
з Болота мляснула Свиня.

Verná priateľka

Buble nahnevané blato.
– Do čerta! Nikto ma nemá rád.
Všetci ma zd'aleka obchádzajú.
– Ako to, že všetci? A čo ja? –
ml'askla z blata sviňa.

Чоловік і Сонце

Ясне Сонце крачать по небі
а на землі Чоловік ся на нёго зlostить,
затинать пясті і ся му выгражатъ.

– Тъ-сь фалошне!
– Чом ня уражаш?
Я ті давам світло, тепло небесне...
– Іщі зо себе робиш невинятко?
Ці учены уж не пришли на то,
же єссъ карціногенне?
Ту двоногый двигнув скалу
і прудко з нёв до сонця шмарив.

Človek a slnko

Jasné slnko kráča po nebi
a na zemi sa naň človek zlostí,
zatína päste a vyhŕáža sa mu.

– Si falošné!
– Ja? Ved’ ti dávam svetlo, teplo...
– Nepretvaruj sa!
Vedci už dávno zistili,
že si karcinogénne.
Tu človek zdvihol skalu
a zlostne ju hodil do slnka.

Реформаторка

Приплавала рапава Ропуха к чістому
жрідлу,
пообзерала сі го і рїшила.
– Ква-ква, ту зроблю реформу!
І усалашыла ся на жрідлі.
Сидить собі, подримкує і ножками
воду каламутить.
О день ці о два ся знова пообзерала
і очка ся їй щастём засвітили:
прозрачна вода стратила перлы,
чисты брылы посивіли,
на вшытко сїла каламуть,
оніміло і журчаня...
– Квааа! Выдарила ся мі реформа:
вшытко доокола є сфарбене подля
мене!

Reformátorka

Ropucha vliezla do čistej studničky
a sa rozhodla.
– Všetko tu zreformujem!
Sadla si na prameň
a začala hýbať nohami.
Sedí si ticho, podriemkava
a nepretržite nôžkami vodu múti.
O deň či o dva poobzerala sa okolo
seba a oči jej od šťastia zaiskrili:
onemelo žriedlo,
číra voda stratila perly,
kamienky sú šeďou zanesené...
– Kva-aa, – rozplýva sa rapavá.
– Reforma sa vydarila:
všetko dookola je sfarbené podľa mňa!

Запаскудив

Качур быв свідком, як Гусці ся підняв
гонор,
кідь знесла яйце.
– Пхе-е, кідь захочу, іщі красше знесу,
– надув ся лабатый.
– Не треп бортацтва! Ани ты законы
природы
не обаламутиш, – высміяла го Гуска.
Качурову пыху то іщі веце штыхло.
І такой звив собі гніздо, усалашыв ся,
підгуражыв ся великым пивом і зачав
ся силити, тискати, надувати ся.
Од намагы почав червеніти,
аж очі му ішли выскочіти,
і... діло ся му выдарило: цалком
запаскудив гніздо.

Závistlivý

Gunár videl, ako sliepka spyšnela,
ked' zniesla vajce.
– Ak sa mi zachce, znesiem omnoho
väčšie.
– Nevymýšľaj! Prírodu neoklameš, –
uzemnil ho holub.
Gunára to ešte viac popudilo.
Rázne vykročil k hniezdu,
usalašil sa, podgurážil sa pivom
a začal sa silit', zo seba tlačiť, tískat'...
Od námahy očervenel,
oči mu šli vyskočiť.
No nakoniec sa dielo predsa podarilo:
zašpinil hniezdo.

Пегас і Ліра

Пегасови уж поволили нерви
і зошмарив поета із свого хырбета.

– Чом єсь ня так принижыв,
зосмішнив?

– А што інше собі заслужыш,
кідъ єсь вымінив Ліру за
Адміністратіву?

Pegas a básnik

Pegas sa nazlostil
a zhodil zo seba básnika.

– Prečo si ma tak zosmiešnil?
– Čo lepšie si zaslúžiš?

Ved' si vymenil lýru
za administratívu.

Повышеный Осел

Засідала рада звірів.
 Довго ся радила, зважовала,
 но наконець доволила і Ослови
 сісти за стіл.
 Кідь ся довгоухий увелебив,
 ёго родина і камаратя
 спонтанно зареаговали.
 – Гі-гій! Слава! Змыта
 наша вічна ганьба:
 і ми уж маме горї свого пана!

• • •

Мене влапить смуток,
 кідь о сходик
 крочик зробить
 Тупость.

Povýšení

Zasadla rada zvierat.
 Dlho riešili jeden problém,
 no nakoniec sa dohodli
 a dovolili aj oslovi sadnúť
 za predsednícky stôl.
 Ked' sa dlhouchý uvelebil,
 jeho rodina a príbuzní zajasali.
 – Sláva! Aj my už máme
 hore svojho pána.

• • •

Prepadne ma smútok,
 ak na piedestál je povýšená
 tuposť.

Высокий Дзвін

На высокій дзвоніці довго
мовчіть Дзвін.
– Розгойдайме го, –
вгупло до головы Щеняти.
– Подьме, – придали ся далшы.
І зачали за мотуз тягати.
Росколысаный колос
їх двигать горї,
спущать долов,
але ниякі звуки не чути.
– Чом не дзвонить?
– Тягайме міцніше, бо то
досправды лем якось гутняво
гуде-дудре.
– Збыточна є, діткы, ваша снага, –
пригварять ся Ворона молодым.
– Мы ёго, тетко, іщі барже

Vysoký zvon

Zvon na vysokej veži
celé roky zanovito mlčí.
– Rozhojdajme ho, –
prišlo šteniatko s nápadom.
– Podŕme, – pridali sa ďalšie.
Chytili sa za povraz,
ťahajú. Rozkolísaný obor
dvíha ich hore, spušťa dolu.
– Prečo aj teraz mlčí?
– Prehovorí, len ho ešte silnejšie... –
povzbudzuje svojich
priateľov strakatý psíček.
– Zbytočná je vaša námaha, –
prekvapila mladých
vrana z veže.
– My ho, tetuška, ešte viac
rozkolíšeme a on potom

росколышеме і він ясним голосом...

– Ніч од нєго не учуєте,
бо tot Дзвін не мать сердце.

• • •

Нач є дзвін
піднебесный,
кіль він бессердечный?

určite pekným hlasom...

– Neprerečie ani slovko,
milé detičky,
lebo nemá srdce!

• • •

Načo je k výšinám sa pnúci zvon,
ked' srdce nie je v ňom.

Пергач

Пергач затяв свої пазури
до конара високої липы
і вісить долов головов.
Вісить і позорує світ.
– Так є, – усмівати ся спокійно.
– Мої ідеалы ся реалізують.
– Якы? – не стримав ся конарп.
– Ці не видиш? Уж нелем я і пару
смілых людей, але тепер
уж скоро цілый світ
є горї ногами.

Netopier

Netopier visí na konári
dolu hlavou a spokojne
pozoruje svet.
– Hurá! Je to tak, – usmieva sa.
– Moje ideály sa realizujú.
– Aké? – nevydržal konár.
– Či nevidíš? Už nielen ja
a niekoľko odvážnych ľudí,
ale teraz pomaly celý svet
je hore nohami.

Пінязь і Ісус

Поклонив ся златий Пінязь
Роспятому на хресті.
– Ісусе, ти досправды пропагуеш
рівноправності на Землі?
– Ми всі, сину, перед Богом...
– Добрї-добрї,— скыпів Пінязь, —
няй єстестве перед Тобов,
бо то Твоя віра,
но передо мнов – нїгда!

Peniaz a Kristus

Zlatý peniaz sa hlboko poklonil
ukrižovanému.

– Ježišu, odpovedz mi,
prosím, ty si ozaj zástancom
úplnej rovnoprávnosti na zemi?
– My, synku, sme všetci
pred Najvyšším...
– Dobre, dobre, poviem ti
bez okolkov, – znervóznel zlatý, –
v tvojom kráľovstve nech,
ale v mojom – nikdy!

Фікція

Одрізану і лем слабо розвиту Ружу дали до вазы а она за годину-дві в свіжій воді росцвила до повної парады.

– О, яка єесь прекрасна!

Одтеперь я твій поклонник, – обдивує ю Столик.

– Я щастна, сусіде: розвивам ся.

А то є лем зачаток. Я іші неабыяк...

О пару годин лепестки їй ухляли, згужвали ся й на обрус ся зосыпали.

З вазы лем голый конарик зістав стырчати.

• • •

І геніална амбіція,
кіль не мать глубокый корінь,
є, жаль, лем фікція.

Bez koreňa

Odrezaný púčik ruže vložili do vázy a on sa v čírej vode roзвил do krásy.

– O, aká si nádherná, –

stolík obdivuje rozkvitnutú.

– Sused môj, to je len začiatok.

Vydrž a uvidíš, akou nádherou ťa ešte prekvapím.

Na druhý deň jej lupienky zvädli, zošúverili sa a na obrus zosypali.

Z vázy zostal trčat' iba konár holý.

• • •

Túžby! Méty!
Bez životodarnej sily
hasnú sťa kométy.

Сокыры

Зышли ся дві Сокыры.

- Ой, плано є зо мнов, – скаржыть ся перша.
- Гарджа ня грызе а мое сердце так тужыть стати ся блискачов, параднов, як есъ ты.
- Поміч є барз легка, – успокоюює ей друга.
- Порадь, прошу тя.
- Буду ті цілый жывот вдячна.
- Подь зо мнов до ліса, там будеме стромы стинати, клатики щіпати і гнедъ заблищиш.
- Што? Я – рубати? Нігда!
- Няй ня радше гарджа цілу зожре!

Sekery

Stretli sa dve sekery.

- Zle je so mnou, – ponosuje sa prvá.
- Pozri sa, ako ma hrdza ničí.
- A ja tak túžim ligotať sa ako ty.
- Pomoc je veľmi jednoduchá, – upokojuje ju priateľka.
- Porad mi, prosím ťa.
- Budem ti celý život povdáčná.
- Prečo by nie? Pod so mnou do lesa, tam budeš aj ty drevo rúbat a hned sa zablyštíš.
- Čo? Ja a rúbat? Nikdy!
- To nech ma radšej hrdza celú zničí!

Делфін в млаці

Улапили Делфіна і впустили
до великої млаць.

– Плавай собі, кілько
ся ті забажыть.

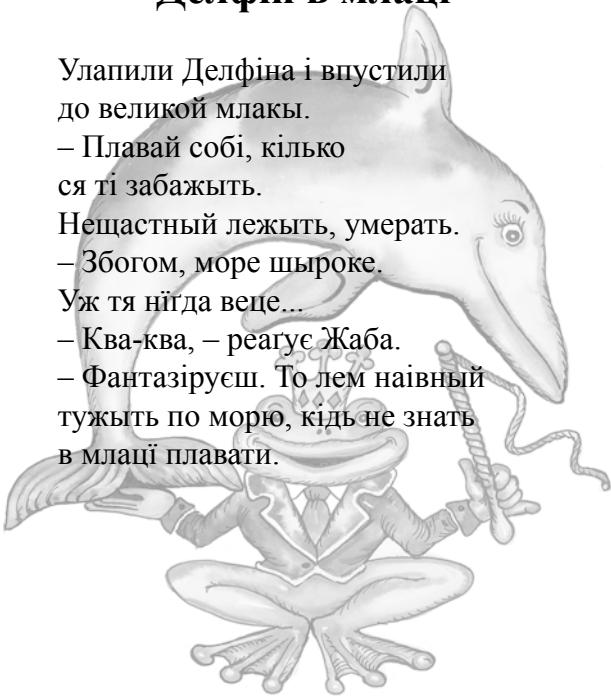
Нешастный лежыть, умерать.

– Збогом, море шыроке.

Уж тя нігда веце...

– Ква-ква, – реагує Жаба.

– Фантазіруеш. То лем наївный
тужыть по морю, кідь не знатъ
в млаці плавати.

Záhada pre žabu

Chytili delfína a pustili
na plytčinu.

– Plávaj si, ponáraj sa,
koľko ti srdce ráči.

Chytený sa rozplakal.

– Zbohom, šíre more.

Už nikdy viac...

– Kvá-kvá, – reaguje žaba, –
ako môžeš túžiť po mori,
ked' nedokážeš plávať
ani v plytčine?

Новий маestro

Вышкрябав ся Червоточ
на гуслі, выбрав з торбочки
інштрументы, припалив собі
пипку і зачав свердлити дірку.

– Не ніщ їх! Они так чудесно грають, –
обурив ся Смык.

– Я же їх нішу? Твої слова
ня уражаютъ.

– Та ці твій свердель
ся до них не загрыз?

– То правда, верчу дірку,
но я тым здоконалю їх
акустіку!

Zlepšovateľ

Priplichtil sa červotoč k husliam,
vyšplhal sa na ne,
vybral z tašky náradie a začal
horlivo do nich vŕtať.

– To nesmieš! – okríkol ho slák.
– Ved' stratia svoj nádherný hlas.
– Kdeže! Naopak!
Ja im zdokonalím rezonanciu.

Бесспорна одповідь

Заставив ся Бажант при Конёви
і ся го опросив.
– Видиш тамты Выдры?
Уж три годины лежать під веръбов
і о чімсь неперестанно дебатують.
Не хыруеш, о чім?
Кінь ани не посмотрив
на парадёша і такой розгоднув:
– О чім іншім бы могли?
О овсї!

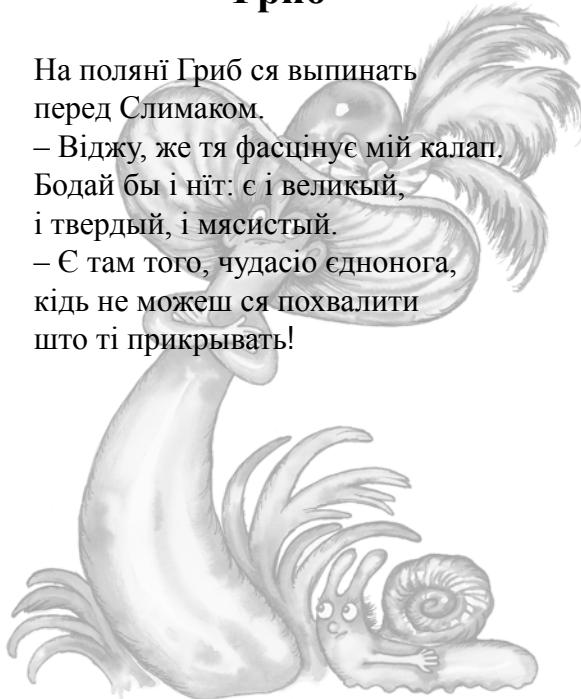
Jasné stanovisko

Bažant sa zastavil pri koňovi.
– Pozri sa, kamarát, vydry
na brehu rieky už tri hodiny
nepretržite debatujú.
Netušiš o čom?
Kôň sa významne usmial:
– O čom by mohli?
Predsa o ovse!

Гриб

На поляні Гриб ся выпинать
перед Слимаком.

– Віджу, же тя фасцінует мій калап.
Бодай бы і ніт: є і великий,
і твердый, і мясистый.
– Є там того, чудасю єднонога,
кідь не можеш ся похвалити
што ті прикрыват!

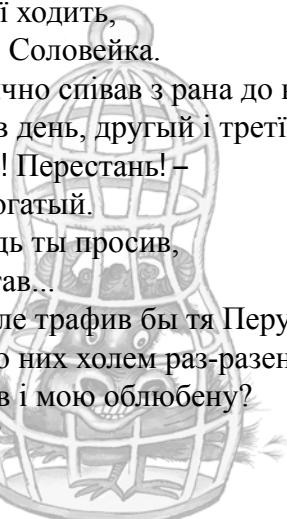
Hrív

Hrív sa vypína na lúke
pred slimákom.

– Fascinuje та môj klobúk?
Ako by aj nie. Je veľký, mäsištý.
– Nevystatuj sa, ked' sa nemôžeš
pochváliť tým, čo ti prikrýva.

Бык і Соловейко

Бык полюбив спіvy пташок,
їх мелодії прекрасны і, як то уж
на тім світі ходить,
купив собі Соловейка.
Tot mu вдячно співав з рана до вечера,
выспівовав день, другий і третій.
– Зошалію! Перестань! –
зарычав рогатый.
– Чом? Тадъ ты просив,
ты наполігав...
– То гей, але трафив бы тя Перун,
кібы єсь до них холем раз-разенько
замонтовав і мою облюбену?
– А котру?
– Бу-уууу!

Býk a slávik

Býk so zál'ubou počúval
spevy vtákov i, ako to už
v živote chodí, kúpil si
slávika. Ten mu nôti od rána
do večera deň, druhý, tretí...
– Prestaň! – osopil sa rohatý.
– Prečo? Ved' ty si ma prosil,
ty si žiadal...
– Áno, chcel som.
Ale čo by sa ti stalo,
keby si aspoň raz medzi svoje
melódie vložil aj moju
obl'úbenú?
– Ktorú?
– Bu-uuuú!

Загада про Гуску

За Лабутями напято слідить
Гуска. Уж ю з того голова болить
і очі палять.
Але не переставать.
– Довго їх позорую,
але не дарить ся мі збагнути,
чім ся од нас одлишують,
і чом люде їх так збожнюють
і аж законом охраняють.
Чом? Ведь Лабутї суть цалком-
прецалком
як мы, Гуски.
Лем суть кус векшы.

Záhada

Hus dlho pozoruje labute.
Už jej z toho v hlave hučí.
No nevzdáva sa,
oči z nich nespúšťa.
– Nedarí sa mi postrehnúť,
prečo ich ľudia tak zbožňujú.
Ved' labute sú celkom ako my.
Len sú troška väčšie.

Понука

Спорохнявіта Паліця стрітила
змореного Коня.

– Я тя підопру, –
понукать ся патыка.
– Іші бірую, –
одмітать поміч уконаный.
– Опrij ся, –
не давать ся одбити суха.
Кінь ся заставив і зміряв ей.
– Дякую! Не хочу впасті.

• • •

Хто ся тварить
перед вами
як святый небесныі,
іші то не значіть,
же є і хосенныі.

Ponuka

Spráchnivelá palica stretla
zoslabnutého koňa.

– Vidím, priateľu,
že si úplne vyčerpaný.
Opri sa o mňa,
– ponúka sa palica.
Kôň sa zastavil.
Prezrel si lieskovicu.
– Neváhaj! Smelo sa o mňa...
– Ďakujem. Nechcem spadnúť.

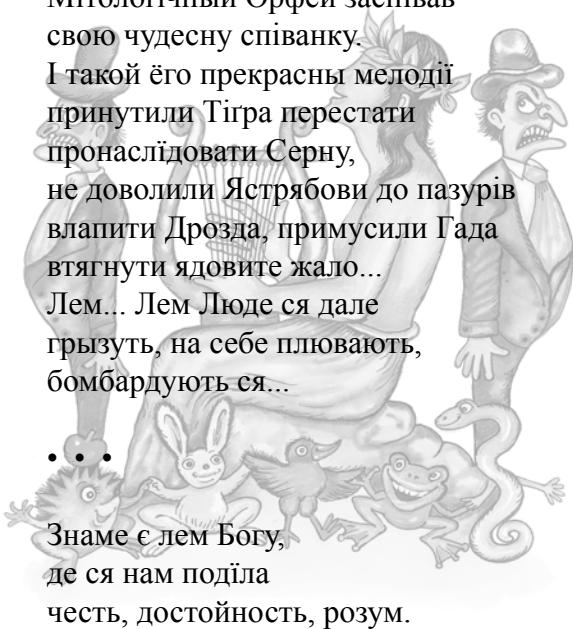
• • •

Zdanie často klame.

Орфей і Люде

Мітологічний Орфей заспівав свою чудесну співанку.

I такої ёго прекрасны мелодії принутили Тігра перестати пронаслідовати Серну, не доволили Ястрябови до пазурів влапити Дрозда, примусили Гада втягнути ядовите жало...
Лем... Лем Люде ся дале грызуть, на себе плювають, бомбардують ся...

Знаме є лем Богу,
де ся нам поділа
честь, достойность, розум.

Orfeus a Ľudia

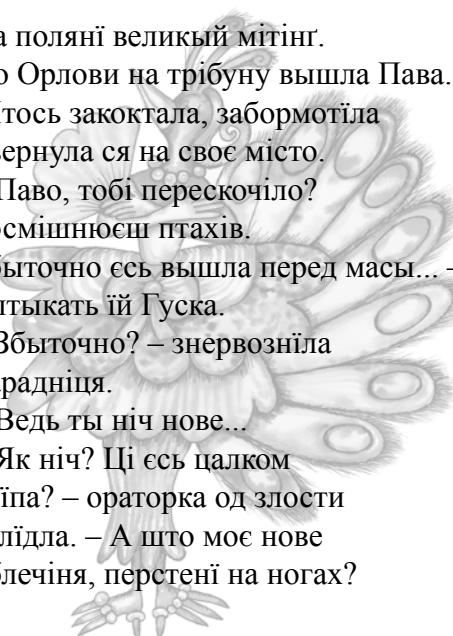
Zobudil sa mytologický Orfeus a začal nôtiť svoje očarujúce piesne. Ich zázračné melódie okamžite zastavili beh tigra za srnkou, nedovolili jastrabovi chytiť drozda do pazúrov, znehybneli zmiju, ktorá sa blížila k žabe... Len... Len Ľudia sa d'alej hádajú, zastrájajú, bombardujú.

• • •

Známe je len Bohu,
kam sa zatúlali
česť, dôstojnosť a rozum.

Пава

На поляні великий мітінг.
По Орлови на трібуну вишла Пава.
Штось закоктала, забормотіла
і вернула ся на своє місто.
– Паво, тобі перескочіло?
Зосмішнюєш птахів.
Збыточно есъ вышла перед масы... –
вытыкатъ ѹї Гуска.
– Збыточно? – знервозніла
парадніця.
– Ведь ты ніч нове...
– Як ніч? Ці есъ цалком
слїпа? – ораторка од злости
зблїдла. – А што моє нове
облечіння, перстені на ногах?

Páva

Zvieratá majú snem,
na tribúne sa striedajú rečníci.
Po psovi prišla k mikrofónu páva.
Čosi nezrozumiteľne zamrmlala
a vrátila sa na svoje miesto.
– Ty si zosmiešnila náš rod, –
vyčíta jej húska. –
Nič nové si prítomným...
– Nič? Vari si už celkom slepá?
A čo moja najnovšia róba
a prstene na nohách?

Неслухняне гаденя

В росквітнутім маю Змія
ся вишкрябала зо своїма дітками
на високу скалу.

– Красота! – надхынать ся мати.
– Яка висота! Добрі ся призрийте:
вшытко є під нами!
Запамятайте собі, дітки:
нихто ся так високо не осмілить.
– А што, мамо, тот Орел над нами? –
указує єдно гаденя на небо.
– Він є аж над хмарами.
Ту озвав ся стрікtnый
мамин голос.
– Што єсь, дівче, глупе?
Не горї, долов ся позерай,
непослушне!

Neposlušné dieťa

V lete sa zmija vyplazila
s deťmi na vysoké bralo.

– To je nádherný výhľad, –
nadchýna sa matka.

– Všimnite si, deti moje,
že všetko je pod nami.

Okrem nás sa nikto viac
neodváži do takej výšky.

– Mamka, a čo ten orol,
ktorý krúži nad oblakmi?

– Nie hore! – zasipela matka.

– Dolu sa pozeraj, dieťa nezbedné!

Сатіра плаче

Прибігла Поезія к нарікаючій Сатірі.

– Ты плачеш? Што ся стало?

– Штось страшне! Нихто ся ня
не боїть. Ігнорують ня, –
скаржыть ся ѯдовата.

– А ты загрызний ся до них своїма
острыма зубами і такой
буде порядок.

– Кібы ся то дало.

– О-о, – засміяла ся Поезія, –
про тебе то не біда:
твої зубы остры, небезпечны.

– Бывало... днесь мам лем протезы.

Zúfalá satira

Poézia pribehla k plačúcej satire.

– Čo sa ti prihodilo?

– Niečo strašné. Nikto ma
nerešpektuje, všetci ma ignorujú.

– Netráp sa, – upokojuje ju lýra, –
ty predsa môžeš hned' zjednať
nápravu.

– Ako?

– Zahryzni sa do nich ako kedysi.

– Keby som mohla!

– Prečo? Vždy si mala v pohotovosti
svoje ostré zuby.

– Ved' práve. Už mám iba protézy.

Крітічний погляд

Сорока-злодійка вкрала ся до курника. Нашла там яйця, выпила їх і одлетіла.

– Кра-aaa! Курки суть барз одсталы і неодповідны, – рапоче довгохвоста з цілої сили.
– Уближыли ті? – звідує ся Воробель.
– Представ собі, сусіде, они іщі і днесь несоленые яйця несуть!

Kritický názor

Straka nebadane vletela do kurína, vypila vajíčka a odletela.

– Krá-krá! Hanba! Sliepkы sú zaostalé, sto rokov za opicami. A nezodpovedné, – rapoce zo všetkých sín.
– Ublížili ti? – spytuje sa vrabec.
– Predstav si, sused, sliepkы aj v dnešnej modernej dobe znášajú vajcia bez soli.

Копанець

З успішного світового турне вернув ся домів Соловейко і приніс на грудях три златы металы. І задумав: зорганізую про моїх родаків концерт вдякы із своїх найславнішых арій.

Ехо было нечекане.

– Ніт, братранче, я не піду, – одрік єден із кровных.

– Та ці мої співы з твоїма не рівноцінны?

– Ми ті не налетиме! – придав ся другий, – бо мы добрї знаме твої гудки-дудки. Тадъ съме вѣдно гуски пасли. Ці ніт?
– А хто го знатъ, –

Kopanec

Slávik sa vrátil z triumfálneho svetového turné: na hrudi mu svietili tri zlaté medaily. S pocitom radosti si zaumienil, že zorganizuje koncert vďaký pre rodákov.

– Pozývam vás, bratia, sestry, príbuzní, na môj galakoncert. Ozvena bola nečakaná.

– Nie! Nepôjdem, – odsekol prvý. – A či môj spev je horší ako tvoj?

– Na tvoj koncert?
Ved' sme spolu húsky páslí, – odmieta účast' druhý.

– A ktohovie, akí to boli odborníci, ktorí ti udelili titul laureáta, –

не завагав третій, – якы то
были в поротах особы,
котры ті присудили металы.

– Братя, – зась вызывать Соловейко, –
я вам із щірой вдячности...

– Я бы зашов на концерт, –
перерушыв лавреата брат Іван, –
кібы выступав іншый пірнатый,
наприклад Ворона, Сорока або Суп,
але своёго обдивлёвати, своёму
плескати?
Но узна-аай!

• • •

Хто не підпорить свое родне,
тот уцты не є годен!

spochybňuje sused spevákov triumf.

– Bratia, – znova vyzýva maestro, –
ja z úprimnej...

– Na koncert by som prišiel, –
prerušil majstra jeho brat, –
keby spieval niekto iný,
napríklad vrana, straka alebo šakal.
Ale svojho obdivovat?
Svojmu tlieskat?
To – ani za svet!

• • •

Kto nepodporí rodné,
vd'aky nie je hoden.

Хробачна голова

Стало ся штось незвычайне:
із строма злетить Дятель,
на голову Чоловікови присяде
і такої до нёй дзёбать.

– Зашаліў есь? Тадь мі ю продіравиш.
А Дятель дале усиловно клопкатъ.

– Перестань, бо тя поїмам і ті вшытко
піря... – выгражать ся Чоловік.

– Трим терпезливо, двоногий,
і будь мі вдячны...

– За болестивы раны мам ті дяковати?

– Мав бы-сь. Тадь я ті мозог чішу.

– Дятлю, я ті досправды таку трісну!

– Коли ся ты, твердоголовый
уж конечно признаш,
же маеш свій розум хробачный,
запаскудженый?

Červavý mozog

Vznikla nezvyčajná situácia:
zo stromu zlietol d'atel',
pristál na ľudskej hlave
a začal do nej zobat'.

– Vari si rozum potratil? – zúri človek.
Vták nereaguje,
ďalej usilovne d'obe.

– Prestaň, lebo ti...

– Trpezlivu drž a bud' mi povd'ačný, –
ukľudňuje vták človeka.

– Za bolest' ti mám byť ešte
aj vd'ačný?

– Áno. Ved' ti čistím mozog.

– Chytím t'a a ozaj ti...

– Kedy sa už, človeče, priznáš,
že mozog máš červavý?

– Ako sa opovažuješ o mne...

– Чіт! То уражка.
– Нїт, то не уражка, але чіста правда.
Ведь твої дїла на землі і у всесвіті
о чім свідчать?
Дятель ся зась розогнав
і Чоловікови міцніше до головы затяв.

• • •

Дале дзёбай, дятлю,
голову хробачну
няй в нїй не зістане
ани слїд бортацький.

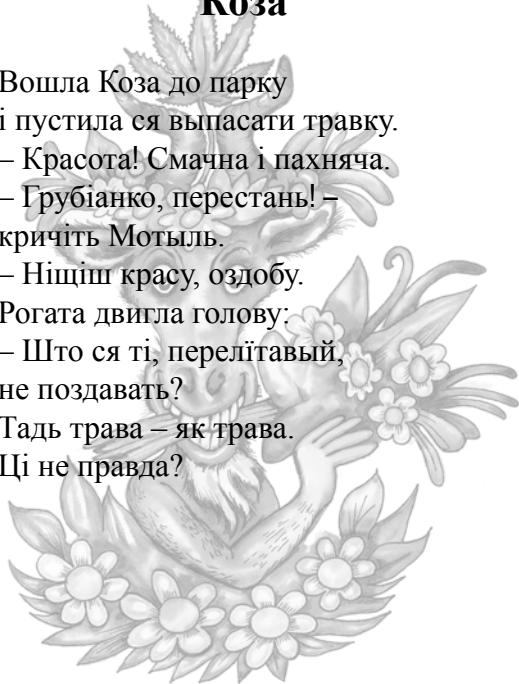
Som kráľom tvorstva!
– Či to nie je čistá pravda?
A kto ničí lesy, špiní rieky, vzduch?
Kto aj do kozmu už...
Ďatel' sa zase rozohnal
a silnejšie do hlavy ťal.

• • •

Len prudšie zob, d'atel',
nech v ľudskej hlave
ani červík neostane.

Коза

Вошла Коза до парку
і пустила ся выпасати травку.
– Красота! Смачна і пахняча.
– Грубіанко, перестань! –
кричіть Мотыль.
– Ніціш красу, оздобу.
Рогата двигла голову:
– Што ся ті, перелітавый,
не поздавать?
Тадъ трава – як трава.
Ці не правда?

Koza

Vošla koza do parku
a začala si pochutnávať na tráve,
kvetoch, ozdobných kríkoch...
– To je delikatesa:
šťavnatá, voňavá.
– Bezcitná! Ty ničíš ozdobu, –
okríkol ju motýl.
Rohatá zdvihla hlavu.
– Čo sa ti, prelietavý, nepozdáva?
Ved' tráva ako tráva.
Vari to nie je pravda?

Надумана

Уж кілько раз
Курка од землї ся одражать
і міцно крылами трепле-махать,
уж кілько раз
пробує на пліт вyleтїти
і... аж теперъ може спокійна быти.
– У-ух! Конечно! – обзерать ся гордо
ряба і кричіть на ціле горло.
– Кот-кот-кодак!
Де є тот славный теоретік,
што твердить, же я не здатна
на велике лїтаня?
Де?

Namyslená

– To je úspech! To je víťazstvo, –
nadnáša sa sliepka,
ktorej sa konečne podarilo
vzlietnuť na plot.
– Kotkodák! – našuchorila sa.
– Kde sú tí slávni teoretici,
ktorí tvrdia, že nedokážem lietať?
Kde?

Аномалія

Пудлик так довго просив газду,
аж тот му сповнив ёго просьбу:
привязав го на грубий ланц.

– Уж єсь спокійний?

– О-о, газдо мій, я – прещастный!
Пасія жыти. Я в семім небі.

– Аж так wysoko?

– Може іші высше, бо ланц
мі дав гонор.

Чую ся і першым, і смілым,
і великим, і барз небезпечным!

Укаж мі, де є Тігер.

Гнедъ го на мізерны кускы...

Anomália

Pudlík uprosil gazdu,
a ten mu konečne splnil prosbu:
uviazal ho na ret'az.

– Už si spokojný?

– Som prešťastný. Vznášam sa
na krídlach šťastia.

Som v siedmom nebi.

– Až tam? – čuduje sa gazda.

– Možno ešte vyššie,
lebo teraz som silný, smelý!
Ukáž mi tigra
a ja ho vzápäť
na márne kúsky...

Не змешкав?

– Тадь придай до кроку! –
вызывать Сойка Осла.
– Вшытки членове выбору уж давно...
– Я мам коли.
– Мылиш ся. Кінь, Вівця, Выдра...
Лем на тебе ся чекать.
– Не провокуй! Ани святому
ногами фрышніше не погну.
А ты, Сойко,
собі запамятай: я, Осел,
од сотворїня світа
іщі-м ся не спізнив
нигде й нігда.
– О-о, ани к Богу,
кідъ роздавав розум?

Nezmeškal?

– Pridaj do kroku, –
súri sojka somára.
– Ostatní členovia výboru
už dávno...
– Ja mám kedy.
– Mýliš sa. Kôň, ovca, vydra...
Čakajú len na teba.
– Nedobiedzaj! Ani za svätého
nezrýchlim. A ty si,
sojka, zapamätaj: ja, somár,
od stvorenia sveta som nezmeškal
nikdy a nikam!
– O-o, ani k Bohu,
ked' rozdával rozum?

Ненасытний

Вандровный моль влетів
до нового дому.
— Ого-го! — затрепав крылами, —
якы ту чудесны сувеніры про мене.
То істо ціла родина нетерпезливо
чекать на мене з отворенным сердцем,
бо нарихтовали і покровець,
і капелюх, і новіцьке полотно.
Та што інше мам робити?
Лем ся їм одвдячіти.
Зато, зубки мої остры,
такой ся пустьте до роботы.

• • •

Ненасытного не накормиш.

Nenásytná

Túlavá moľa vletela do novostavby.
— Ejha, — zatrepotala krídlami, —
aké suveníry sú tu pre mňa nachystané!
Určite celá rodina ma túžobne
očakáva.
Už koberce prestreli,
moderné klobúky vystavili,
aj nové súkno kúpili.
Som z toho celá uveličená.
Čo mi už ostáva? No čo?
Len sa im odvďačiť.
Preto, zúbky moje ostré
hned' sa dajte do práce!

• • •

Nenásytného nenakŕmiš.

Рапотачка

Сорока не застигла ани к Ластівці
присісти і уж язычок їй ходить по
шпацірці:

з Когута ся висмівать,
захрипнуто же співатъ,
пчолки ненавидить,
же квітки паскудять,
брзгать на ягоду,
же є барз червена...

Меле, меле. Кідь вшыткых поогваряла,
ростягла крыла і фурк! Одлетїла.

– Тъфу!
Яка жалостна Ластівка, –
частує ю здалека.

– Кілько раз і за морём была
і світ облетїла, але я ю перетромфла.
При мі ани дзёбак не отворила!

Rapotačka

Straka si ešte poriadne neprisadla
k lastovičke
a už bol jej jazýček na špacírke:
z kohúta sa posmieva pre jeho hlas
zastretý,
včielka svojimi nohami vraj špiní kvety,
tohtoročné jahody majú provokujúcu
červenú farbu...

Ked' všetkých poohovárala, rozprestrela
krídla a odletela.

– No také dačo!
Ved' lastovička je poľutovania hodná, –
častuje ju zd'aleka.

– Koľkokrát aj za morom bola,
aj svet obletela,
ale ja som ju poriadne pretromfla.
Pri mne si ani zobák neotvorila!

Коза і Червяк

Коза назбераля повный
кошик Грибів і спокійно
побрала ся домів.
Но на краю ліса обявила іші єдного
і уж ся к нему згынатъ.
– Не беръ го! – заваруютьъ ю з кошика.
– Чом?
– В нім Червяк!
– А вы ся го боїте? –
іронізує рогата.
– Смотъте, в нім є лем єден.
А є такий маленький, беззубый,
слабенький. То – неборак.
Він ніч не зможе. –
І положыла го до кошика.
Дома ся з радостѣв посмотрила
на принесене богатство,

Koza a červík

Koza-hubárka nazbierala
plný košík hríbov a kráča si
spokojne domov. No na okraji
lesa našla ešte jedného. Zohla sa
k nemu...

– Neber ho! – varujú rohatú
hríby z košíka.
– Prečo by som ho nemala?...
– Je v ňom červík.
– A vy sa ho bojíte? –
znie ironická otázka. – Pozrite sa,
je v ňom ozaj len jeden červík.
A je maličký, bezzubý, slabučký.
Hotový neboráčik.
Ten veru nie je schopný nikomu
ublížiť. –
I položila ho k ostatným.

но скамянїла:
вшыткы Грибы
спаскудили Червяки.

• • •

Спохыбнить зубы червяка
лем розум дурака.

Doma si koza prezrela donesené
bohatstvo a... zmeravela:
v každom hríbe sa hmýrili červy.

• • •

Aj najjemnejšie zúbky
zošrotujú ľudské túžby.

Клавір

Цап сїв собі за Клавір
і бухнув ратіцями по клавесах.
– Брыдъ! Штось страшне! –
клавіриста собі затыкатъ уха.
– Якы дики звуки.
– Бородатый, не хыруещ,
што говориш, – брынчіть Клавір.
– Себе слухаш.
– Не треп! Твої струны завывають,
рычать.
– Цапку, – резонує струна, –
я звучу так, як ты граш.

Ozvena

Sadla si koza za klavír a udrela
raticami po klávesách.
– Fuj! Aké divoké zvuky, –
zapcháva si klaviristka uši.
– Nezosmiešňuj sa, –
reaguje hudobný nástroj.
– Ved' seba počúvaš.
– Nevyhováraj sa!
To tvoje struny tak strašne...
– Nie, rohatá, ja zniem tak,
ako ty hráš.

Ідеал

Бігать Свиня з єдного
місця на друге: ту штось
розриє, там звалить,
інде забруднить...
– Дівко красна, – ословив
ю Голуб, – што чіниш?
Чом так літаш?
– Не стримуй! Глядам ідеал!
– Ідеал? Який? – вигріщів очі
огроменый птах.
– Чісте болото!

• • •

Што іші ту додати?
Найліпше... мовчати.

Ideál

Sviňa behá z jedného
miesta na druhé: tu niečo
rozryje, tam zvalí, roztrhá...
– Krásavica, prečo tak vystrájaš? –
oslovil ju holub.
– Nezdržuj! Hľadám ideál.
– Ideál? Aký?
– Čisté blato!

• • •

Aké poučenie?
Len sa pousmeješ.

Слон і Пиявка

При потоці ся заставив Слон
а Пиявка тот момент шыковно
выужила і ся му до ноги загрызла.
І спокійно ціцать з нёго кров.
Пе, росне, звекшує ся. Напоїла
ся досыта.

– Слоне, мы брат і сестра.
– Я з тобов? – Не будь примітівна.
– Брате, не спрічай ся.
Вірь, мы – родина.
І не хоцька: в наших жылах тече
кров єднака.

• • •

Дахто вам пе нелем кров,
він є ішті так противный,
же ся пхать і до родины.

Príbuzní

Slon sa vošiel občerstviť
do potoka. Ten moment
nepozorované využila pijavica,
zahryzla sa mu do nohy
a hned' z neho cicia krv.
Ked' uhasila smäd, hrdo povedala.
– Slon, my sme príbuzní.
– Čo je to za nezmysel! –
ohradil sa štvornohý.
– Ver mi, bratku. Sme rodina.
A nie hocijaká. Ved' v našich
žilách pulzuje rovnaká krv.

• • •

Dnes aj lotor
chce ti byť kmotor.

Фатаморгана

Ясний день. Сонце освітило землю,
ліссы, загороды. Ёго лучі не обышли
ани Болото.

– Уж є то так, – надносить ся Болото, –
росте мій авторітет!
Моя будучность дуже перспектівна.
Подумайте, уж і небесне світило
узнало
за потрібне ня навщівити і окупати ся
в моїх парфумах.

• • •

Наперек оптімізму,
ёго перспектіву –
молга присіла.

Fatamorgána

Jasný deň. Slnko sa usmieva na lesy,
záhrady, lúky...

Jeho lúče neobišli ani bahno.
– Susedia moji, – bahno jasá, –
kto z vás ešte pochybuje,
že moja autorita nerastie?
Ved' sa pozrite: aj slnko
sa kúpe v mojich vodách!

• • •

Aj optimizmus
môže byť vratký.

Гуски і Байка

Ішли Гуски до дзюрчачого потока
ся окупати і зышли ся з Байков.

– О тобі, Байко, ходяты вшелякы
хыры. Повідж нам чисту правду,
хто властно ты?

– Я – літературны жанер, –
звучіть лаконічна одповідь.

– Теорія літературы патрить до школы,
– скочіла їй до речі єдна гоготуня.

– Нас інтересує твоя тварь, маніры.
Ого-го! Я їх мам. То шырока амплітуда.
Ани не зрахуете. Я – і Перо, і Осел,
і Сокыра, і Змія, і Лишка...

– Утікайме! – ростягли Гуски крыла.
То – чудо! То – ворожыля!

Húsky a bájka

Húsky si zmysleli okúpať sa
a vybrali sa k žblnkotavému potoku.

Po ceste stretli bájku.

– O tebe, usmievavá, kolujú čudné
chýry. Povedz nám úprimne,
kto vlastne si?

– Som literárny žáner, –
znie lakonická odpoved'.

– Teória literatúry patrí do školy, –
prerušila ju strakatá.

– Nás zaujíma tvoja osoba, maniere...
– O-oo! Tých mám. Nedajú sa ani
spočítať.

Ved' ja som aj pero, aj osol,
aj sekera, aj zmija, aj líška...

– Let'me preč! – húsky roziahli krídla.
– Je to čarodejnica! Je to striga!

• • •

Байко, ты росквіташ од Езопа
вдяка тому, же ті не высыхать
сатірічна жылка
ни крітічнаnota.

• • •

Bájka kvitne od Ezopa,
lebo v nej zurčí
svieža satirická nota.

Три Гуски і Пес

Жыла раз ёдна Газдыня,
котра ховала три гусятка:
Марьку, Зузку і Елену.
Сестры были способны і жыли
в згодї-полагодї.
Тыждні утікали,
гусята росли і пришла година,
кідь ся облекли до густого парадного
піря.
Тоды господыня взяла Зузку,
оскубала і пустила ку сестрам.
– Тыфуй! Ты – машкара, –
дзёбать оскубану Елена.
– Де-сь ся так спаскудила?
– Ці я зато можу? То Газдыня, –
гыкатъ Зузка.
– Циганиш! Ты фурт была надута і

Tri húsky a pes

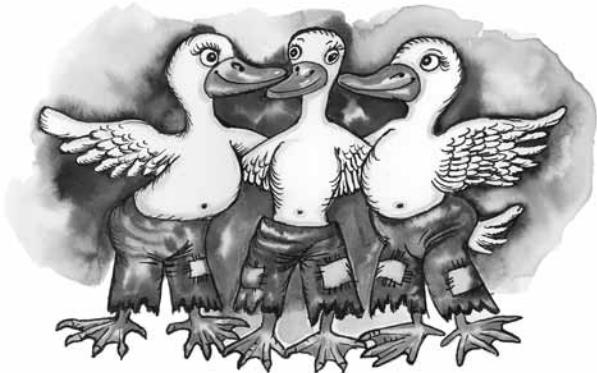
Žila raz jedna gazdiná
a na svojom dvore chovala
tri húsatá. Dobre sa im darilo.
Boli pekné, čulé.
Aj mená mali sympatheticé:
Mária, Zuzka a Elenka.
Týždne plynuli, husičky rástli do krásy.
Nastal čas, keď si obliekli nádherné biele
perie. Vtedy gazdiná chytila Zuzku,
v komore ju ošklbala a pustila späť na
dvor.
– Fuj! Z teba je hotová maškara, –
osopila sa na Zuzku Elena.
– Prečo si sa tak zohavila?
– Ga-aa, si namyslená!
Si zradkyňa, – naháňa Mária ošklbanú
sestru a zobe ju do živého.

пышна, –
кусать росплакану Марька.
Міджітъм пані дому несе під
пазухов розърену Марьку.
Шыковно їй мягкє піря выторгала
і вернула до загороды.
І зась ся підняв крик: теперъ ся споїли
оскубаны і пустили ся до Елены.
– Єсь лініва! Одстала. Так є.
З модов не крачаш.
А Газдыня як собі задумала, так і
зробила:
оскубала і третю.
Оскубала і пустила ку сестрам.
– Слава! Уж ём, сестры, міджі вами, –
підсакаюе Елена.
– О, мы зась родина монолітна! –

– Ja za to nemôžem. To gazdiná ma tak...
– plače Zuzka.
Medzitým pani domu už nesie Elenu.
V komore jej šikovne vytrhala jemné
perie a vrátila ju do dvora.
Tu sa opäť spustil krik.
Obidve ošklbané sa pustili do sestry.
– Si lenivá, – útočí na Máriu Elena.
– Nedržíš krok s módou!
– Nedbáš o svoj zovňajšok! –
kopla neošklbanú Zuzku.
A gazdiná, ako si zmyslela, tak aj urobila:
chytila aj tretiu, vytrhala jej perie
a priniesla k sestrám.
– Sláva! – jasá Mária, – zase sme
monolitná rodina.
– Svätá pravda, – máva krídlami Elena, –

ростягла крыла Маръка
і обнимать, і цілує сестры.
– Свята правда: наша дружба
найпевніша.
– Ніт такий на цілім світі.
– Нелем найпевніша, но і вічна!
Га-aaaa.
І уж вшытки ся радують,
тішать ся і кручену танцюють.
Лем пес, котрый відів цілу сцену,
остав скормученый.

naše priateľstvo je obnovené.
– A pevné!
– Aj večné! – nadchýna sa Zuzka.
Sestry sa objali, jednotne zvýskli
a pustili sa do tanca.
Len pes, ktorý bol svedkom
tejto scény,
zostal skormútený.

Жалостный

Моцує ся споченый Хробак,
но терпезливо пхать перед
собов кульку з гною.
Пхать і валькать, ножками
спевнєю і такої формує
до умелецькой подобы.
– Кулько моя, будеш перлов
над перлами, –
шепче їй побожно.
– Правда, мам уж подобны,
але з тебе сотворю чудо світа.
Ты будеш царіця.
І жрідло живота.
При тобі і сонце згасне.
Силить ся гноярь,
вкладать до роботы цілу душу,
вшытки силы...

Úbožiak

Premáha sa chrobák
a trpezlivu tlačí pred sebou
guľku z hnoja.
Miesi ju, valká
a súčasne ju nôžkami formuje
do vysnívanej umeleckej podoby.
– Guľôčka moja, ty budeš
perlou nad perlami, –
šepká jej zbožne.
– Z teba vymodelujem ďalší div sveta.
Budeš kráľovná. Večný ideál.
Žriedlo života.
Pri tebe aj slnko zbledne.
Namáha sa chrobáčik
a vkladá do práce celé srdce,
všetky sily.

• • •

Тот хробачок сі думатъ,
же світ стоить
на ёго кульках.

• • •

Úbožiak. Je presvedčený,
že celý svet na jeho guľke stojí.

Буря

Небо темніє. Чорни силы з хмарами ся спрягли
 і вшытко доокола затягли.
 Вітри завывають, з деревами
 прегынану танцюють
 і такий крадуть сіно з поляни і несуть
 го до убочі.
 Громы міцніше гуркочуть. Кувік віщіть
 конець світа.
 – Ратуйте ся!
 Перун і град нас зніщать!
 Уж є вшытко марне.
 Медвідь до барлога ся понаглять.
 Серна до ліса скаче...
 – Боже, што ся zo світом стане? –
 ячіть Сорока.
 Од страху земля ся іші трясла

Búrka

Čierne mraky zakryli nebo.
 Zúrivý vietor zvíril prach,
 konáre topoľom láme,
 z lúky seno kradne
 a nesie ho do úboče...
 Blíži sa búrka.
 – Rata-aa! – narieka kuvik.
 Medveď trieli do brloha.
 Srnka uháňa do lesa.
 – Blíži sa koniec sveta, –
 jačí straka.
 Smädná zem sa ešte chvela,
 no búrka už v diali hrmela
 a tu ani jednou kvapkou
 zem nepokropila.

• • •

і збыхала, но Буря уж далеко одлетіла,
уж інде завывала, а ту...
Ани єдинов капков высхнуту
землю не покропила.

• • •

Часто чути слово величезне,
но а діло выйде...
До плачу! Мізерне!

Často počut' veľké sluby.
A výsledok?
Len mizerné skutky.

Суть єднакы

Нагнівана Сорока нервозно
підскакує по плоті.

– Курко, ти – скупаня, індівідуалістка!
Іщі і гніздо свое замыкаш.

– Не принижуй сусідку, –
вyskochila spid дерева Ласічка.

– Ты, лінівко баюсата,
тrim язык за зубами, –
одбила ю Сорока, –
бо і ты їй крадеш яйця.

– Красти краду, то признаам,
но ей не уражам.

• • •

Видите, они суть двоякы,
но і так єднакы.

Ohľaduplná zlodejka

Straka sa osopila na sliepku.

– Si skupaňa, individualistka.

Aj hniezdo si zamykáš.

– Neurážaj ju! –
vyskočila lasička spod kurína.

– Ty, fúzatá, čuš!

Aj ty jej kradneš vajíčka.

– Kradnem. To nepopieram,
ale ju neurážam.

• • •

Ozaj sú rovnaké?

Песімістка

Нарікати наша Будучність,
руки заламує.

– Што по нас зістане?
Тадь многы ся асімілюють,
язык ся вытрачать,
мої традіції зникають...

– Не бійте ся, тетко, –
упокоюю ю Пчолка, –
зістане даяка книжочка,
може і образок од Енді Варголы
і в музею дві-три іконы...

Pesimistka

Narieka naša budúcnosť,
ruký zalamuje.

– Čo po nás zostane?
Ved' mnohí sa asimilujú,
jazyk sa vytráca,
moje tradície zanikajú...
– Nebojte sa, tetka, –
upokojuje ju včielka, –
zostane po vás nejaká knižka,
nejaký obrázok od Andyho Warhola,
aj v múzeu nejaká tá ikona...

Манжелство

Є приправена велика ослава.

Столы ся перегынают під колачами,
ковбасами, делікатесами.

Выбухуе шампанське.

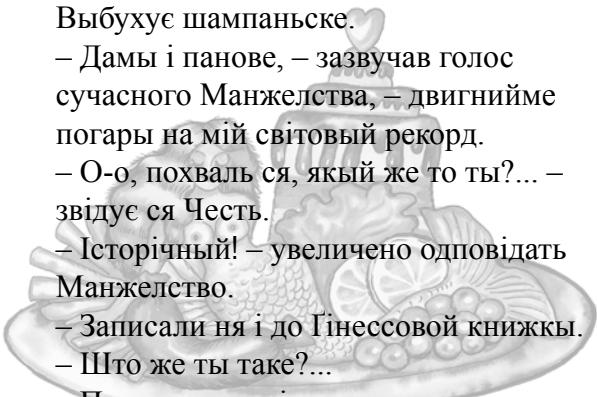
– Дамы і панове, – зазвучав голос
сучасного Манжелства, – двигнійме
погары на мій світовий рекорд.

– О-о, похваль ся, який же то ты?... –
звідує ся Честь.

– Історичный! – увеличено одповідать
Манжелство.

– Записали ня і до Гінессової книжки.
– Што же ты таке?...

– Подарило ся мі, важены притомны,
обернути горї ногами Десять заповідей
божих.

Manželstvo

Je prichystaná veľká oslava.

Stoly sa prehýnajú pod zákuskami,
klobáskami, delikatesami.

Šumí šampanské.

– Dámy a páni, –
prihovára sa súčasné manželstvo, –
dvihnite čaše na môj svetový
rekord.

– O-o, pochvál' sa, akýže to... –
pýta sa čest'.

– Historický, – jasá manželstvo.

– Zapísali ma aj do Guinessovej knihy.
– Čože si také...?

– Podarilo sa mi, vážení,
Desatoro Božích prikázaní
obrátiť hore nohami.

Зеркаління

Нагнула ся шумна Тварь
над чисту гладь річки
і остала скламана.

– Колька бы тя сколола!
Тадъ в твоїм зеркаліню єм єдноока,
з докривленым носом,
єдно ухо мам завше векше,
завше менше...
– А не знаш чом? –
журчіть Волна.
– Тадъ я течу і вітор ня морщіть,
і волни ся од берега...
– Назначауеш, же в твоїм зеркаліню я –
не я?
– Ніт! Ты і надале орігінал.
– Як можу быти, кіль ня міниш-
кривиш,

Zrkadlenie

Pekná tvár sa naklonila
nad čistú hladinu rieky
a ostala sklamaná.

– No toto? Ved' v tvojom odraze
som jednooká, s dokrvaným nosom,
icho mám raz väčšie, inokedy zas
menšie...
– Prečo by nie? – žblnkoce vlnka.
– Ved' ja aj tečiem, aj vietor ma sčerí,
aj od brehu sa vlny...
– Naznačuješ, že v tvojom
zrkadlení ja nie som ja?
– To nie. Si stále originál.
– Ako môžem byť, ked' ma
meníš-krivíš, tvár mi deformuješ.
– Vieš čo? Neprovokuj ma,
lebo sa zmútím a potom sa už...

деформуєш мою фізіогномію...
– Не зарывай до ня, бо кідь ся
скаламучу,
та потім ся уж...
Настало тихо.

• • •

Вловив єсь процес зеркаління?

Zavládlo ticho.

• • •

Pochopil si proces zrkadlenia?

МІКРОБАЙКИ

Функція

Нихто іншый. Аж я цалком
виявлю скutoчный характер людей.

Політік

Єм успішный,
бо єм перетрансформовав
свою честь на пінязї.

Прічина

За інакшый угол погляду
викопли го з уряду.

Флоскула

Сама ся чудую,
як ся в сучасности
прекрасно розмножую.

MIKROBÁJKY

Funkcia

Nik iný. Až ja úplne
odhalím skutočný charakter ľudí.

Politik

Som úspešný,
lebo som pretransformoval
svoju čest' na peniaze.

Dôvod

Vyletel z úradu
pre iný uhol pohľadu.

Floskula

Som prekvapená,
ako sa v súčasnosti
nádherne rozmnožujem.

Книга

Доба електронізації
ня барз принижила:
вытисла ня міджі луксус.

Бездомный чоловік

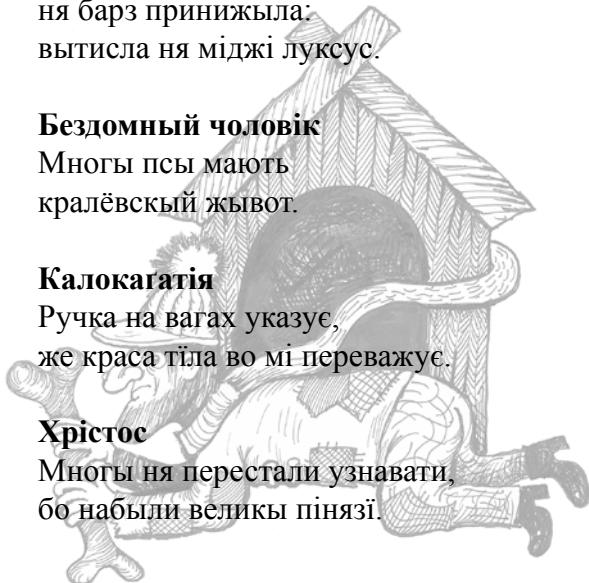
Многы псы мають
кралёвский жывот.

Калокагатія

Ручка на вагах указує,
же краса тіла во мі переважує.

Христос

Многи ня перестали узнати,
бо набыли велики пінязі.

Kniha

Doba elektronizácie
ma veľmi ponížila:
medzi luxus ma vytlačila.

Bezdomovec

Mnohí psi majú
kráľovský život.

Kalokagatia

Jazýček váh ukazuje,
že vo mne krása
tela prevažuje.

Kristus

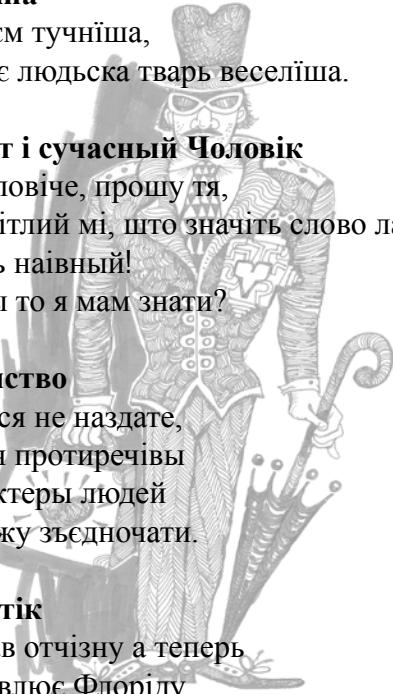
Mnohí ma uznávať prestali,
lebo získali veľa peňazí.

Одміна

Чім єм тучніша,
тym є людьска тварь веселіша.

Робот і сучасний Чоловік

– Чоловіче, прошу тя,
вysvetlij mi, што значіть слово ласка.
– Єсь наївний!
Одкы то я мам знати?

Таємство

Ани ся не наздате,
чом я протиречівы
характеры людей
докажу зъедночати.

Політік

Окрав отчізну а тепер
обдивлює Флоріду.

Odmena

Čím som väčšia,
tým je ľudská tvár usmiatejšia.

Robot a súčasný človek

– Človeče, prosím t'a,
vysvetli mi, čo znamená slovo láska.
– Si naivný!
Odkiaľ to mám vediet?

Tajomstvo

Keby ste vedeli,
prečo dokážem zjednotiť
odlišné charaktery ľudí,
vyvaľovali by ste oči.

Politik

Ozbíjal otčinu
a teraz obdivuje Floridu.

Вовк медітує

Приніс Вовк своїм діточкам
Заяця і сам себе ся звідє:
– Хто в моїм сердцю жыє,
Каін ці Авел? Або обидвоме?

Червена книжка і Жывот

– Кого ідеш записати?
Хто зась вымерать?
– Гомо Сапіенс Сапіенс.

Куліса

Гад завісив собі на карк
златый хрестик.
– Сусідове мої, уж ся ня не бійте.

Vlk sa trápi

Ked' vlk doniesol
svojim maličkým zajaca,
zauvažoval:
– Kto vo mne žije,
Kain či Ábel? Žeby obidvaja?

Červená kniha a život

– Koho ideš zapísat'?
Kto vymiera?
– Homo Sapiens Sapiens.

Kulisa

Had si zavesil na krk
zlatý krížik.
– Susedia moji,
už sa ma nemusíte báť.

Гебе і Ліра

Мітологічна Гебе обяла Ліру.
– Подьме собі выпити і заспівати.
Мы маме на то право, бо лем
мы съме вічно молоды.
– А окрем того обслугуєме богів.

Желання автора

Байки мої, зміньте ся
на повересло і звяжте
наши красны колоски
до снопа.

Сарказм

Была то чудесна смерть!

Бумеранг

Нарівнати ся? То нїт!
Стратив бы єм свое Я.

Hébé a lýra

Mytologická Hébé objala lýru.
– Pod'me si zaspievať.
Máme na to právo. Ved' len
my sme večne mladé.
– A okrem toho obsluhujeme bohov.

Autorovo prianie

Bájky moje, premeňte sa
na povrieslo a zviažte
naše pekné klasy do snopa.

Sarkazmus

Bola to nádherná smrt'!

Bumerang

Narovnat' sa? To teda nie!
Stratil by som identitu.

Загробный голос Комунізму

Признавам: мої ідеалы зніщила
моя ідея рівноправности.

Учитель

Кователь снів

* * *

Лінивыма проклынаный

* * *

Архітект будучности

* * *

Вічна віра в чоловіка

* * *

Штатом недоціненый

Záhrobny hlas komunizmu

Priznávam, moje ideály
zničila idea rovnoprávnosti.

Učitel'

Kováč túžob

* * *

Lenivými preklínaný

* * *

Architekt budúcnosti

* * *

Večná viera v človeka

* * *

Štátom nedocenený

Обсяг / Obsah

Класік / Klasik	6
Метаморфози політика / Metamorfózy politika	8
Не докукурікав / Nedokukiríkáл	10
Медвід і Іж / Medveď a ježko	12
Черешні / Čerešne	14
Хробак і Валута / Chrobák a valuta	18
Киртіца і курка / Krtko a sliepka	20
Тігер і єго квітка / Tiger a jeho kvet	24
Заосталый пророк / Osol prorokuje	26
Бізніс і Кров / Biznis a krv	28
Сорока і Когут / Straka a kohút	30
Пожадавка добы / Požiadavka doby	32
Цап і Дзвін / O poézii	36
Родіч і діти / Rodičia a deti	40
Свиня од корыта / Sviňa filozofuje	42
Сміла Киртіця / Odvážny krtko	44
Занашачка / Sliepka a gazdiná	46
Увеличеный Флячик / Uveličený flák	48
Роспаки в музею / Rozčarovanie v múzeu	52
Сувенір / Suvenír	54
Воробель і Пес / Vrabec a pes	56
Хробак і Сова / Chrobák a sova	60
Бессмертный / Nesmrteľný	62
Натуру сі охабів / Nový imidž	64
Хмаря і Чоловік / Chmára a človek	68
Джентылмен / Džentlmen	70
Телятко / Teliatko	72
Істо? / Ozaj?	74
Ретардований / Retárdovaný	76
Вірна камаратка / Verná priateľka	78
Чоловік і Сонце / Človek a slnko	80

Реформаторка / Reformátorka	82
Запаскудив / Závistlivý	84
Пегас і Ліра / Pegas a básnik	86
Повищений Осел / Povýšení	88
Высокий Дзвін / Vysoký zvon	90
Пергач / Netopier	94
Пінязь і Ісус / Peniaz a Kristus	96
Фікція / Bez koreňa	98
Сокири / Sekery	100
Делфин в млаці / Záhada pre žabu	102
Новий маestro / Zlepšovatel'	104
Бесспорна одповідь / Jasné stanovisko	106
Гриб / Hrív	108
Бык і Соловейко / Byk a slávik	110
Загада про Гуску / Záhada	112
Понука / Ponuka	114
Орфей і Люде / Orfeus a Ludia	116
Пава / Páva	118
Неслухняне гаденя / Neposlúšné diet'a	120
Сатира плаче / Zúfalá satira	122
Критичний погляд / Kritický názor	124
Копанець / Koranec	126
Хробачна голова / Červavý mozog	130
Коза / Koza	134
Надумана / Namyslená	136
Аномалія / Anomália	138
Не змешкай? / Nezméškal?	140
Ненасытний / Nenásytná	142
Рапотачка / Rapotačka	144
Коза і Червяк / Koza a červík	146
Клавір / Ozvena	150
Ідеал / Ideál	152

ЗЕРКАЛІНЯ

Слон і Пиявка / Príbuzní	154
Фатаморгана / Fatamorgána.....	156
Гуски і Байка / Húsky a bájka	158
Три Гуски і Пес / Tri húsky a pes	162
Жалостный / Úbožiak.....	168
Буря / Búrka.....	172
Суть єднакы / Ohľaduplná zlodejka	176
Песімістка / Pesimistka.....	178
Манжелство / Manželstvo	180
Зеркаління / Zrkadlenie	182
МИКРОБАЙКИ / MIKROBÁJKY	186
Функція / Funkcia	186
Політік / Politik	186
Прічіна / Dôvod	186
Флоскула / Floskula	186
Книга / Kniha	188
Бездомний чоловік / Bezdomovec	188
Калокагатія / Kalokagatia	188
Христос / Kristus	188
Одміна / Odmena	190
Робот і сучасний Чоловік / Robot a súčasný človek	190
Таємство / Tajomstvo	190
Політік / Politik	190
Вовк медітує / Vlk sa trápi	192
Червена книжка і Жывот / Červená kniha a život.....	192
Куліса / Kulisa	192
Гебе і Ліра / Hébé a lýra.....	194
Желания автора / Autorovo pranie	194
Сарказм / Sarkazmus.....	194
Бумеранг / Bumerang	194
Загробный голос Комунізму / Záhrobný hlas komunizmu	196
Учитель / Učiteľ.....	196